

Påskeaften

Løypeskille ved Sistadhaugen

Pensjonisten vet ikke mer om påskeaften enn at det er dagen før 1. påskedag. Dagen er ikke hellig, sjøl om man kan se dagen som en begynnelse på påskehelga. Nok om det. I dag har pensjonisten flatet ut og slappet av på sofaen og gitt seg litteraturen i vold. Bortsett fra en snartur på butikken, har jeg ikke vært utenfor døra. Ho mor tok seg en trørtur til ho Guri og ho var der i flere timer. Pensjonisten la seg i stabilt sideleie da ho gikk ut av døra, men bar ikke i søvn av den grunn. Giddet ikke å stå opp, men la meg i stedenfor på rygg og fortsatte å lese påskekrim.

Jeg har lest om mord og djevleskap det meste av dagen, og bortsett fra de tankene man gjør seg om hvem som er morderen, er det ikke så mye tankevirksomhet i «knollen» til gamlingen. Jeg har selvfølgelig grublet litt på hva jeg skal skrive om, men når man ikke opplever noe, er det vanskelig å berette om det dagligdagse. Av den grunn vurderte jeg ærlig talt å droppe dagens blogg, men siden det er siste dag i mars måned, føler jeg at jeg må stå løpet ut og ikke gi meg før måneden er over. Hva som skjer i morgen 1. april, er ikke godt å si. Mens jeg var langt inne i krimlitteraturens verden, fikk jeg en anelse om at Steffen romsterte med noe på kjøkkenet uten at jeg tenkte noe videre over hva han hadde satt seg fore. Omsider fikk han kontakt med meg, og da sa han i fra at han skulle ta seg en skitur sammen med en kompis. Tidligere på dagen blåste det så kraftig at snøfokket gjorde det ufyselig å gå ut, sjøl om sola skinte på sørhimmelen. Ikke bare blåste det, men det kom plutselig en kraftig snøbyge over byen, så det så ikke ut for at det ble noen skitur på noen av oss i dag.

Jeg kunne ikke forstå at det var noen vits å gå på ski i skitværet, men da jeg reiste meg opp fra mitt stabile sideleie og så ut av vinduet, fikk jeg se at vinden hadde løyet og at sola skinte klart fra en nesten skyfri himmel. Nå kunne jeg med sjølsyn se at han hadde en drikkeransel på ryggen. Det var fylling av denne han hadde beskjeftiget seg med på kjøkkenet, så nå var den saken løst. Turguttene var heldige med været og de var ute i mange timer.

Det første ho mor spurte om da ho kom hjem, var om hvor gromgutten hadde gjort av seg. Jeg opplyste om at han hadde gått på skitur sammen med en kamerat. Da fikk ho en bekymringsrynke i panna, og sa mens ho så, kanskje litt bebreidende, på meg: «Spiste han nokka før han gikk». Det kunne jeg ikke svare bekreftende på, for mine tanker var bundet til mord og mysterier. Bortsett fra kjøkkenlydene som hadde nådd mine underbevisste tanker, hadde jeg ikke snøring med hva gutten hadde foretatt seg, så jeg svarte litt i ørska: «Men vi har jo akkurat spist».

Vi spiste litt i toltida og nå var klokka fire. Det er rart hvor fort tiden flyr når man glemmer omverdenen til fordel for god krimlitteratur. Jeg beroliget ho med at han i hvert fall hadde rikelig med vann med seg, for jeg hadde fått med meg at han hadde vannsekken på ryggen da han gikk. Heldigvis tok det ikke så lang tid før vi hørte ankomstlyder på trappa. Det var glunten som kom hjem med frisk farge i kinnene, og han sprudlet av overskudd og velvære. Det første ho mor sa til poden var: «Stakkars lille venn, du er vel halvt ihjelsulten». Pensjonisten spurte om det hadde vært en fin tur.

Nå er han i hvert fall ikke sulten lenger. Ho mor var ikke sein om å få fram steikepanna da «lillekaren» var trygt tilbake i heimen. Ho freste fort opp biffsnadder til drengen, og han storkoste seg med middagen som ellers besto av tilbehør i form av salat og hvitløksdressing. Ho mor er det man kan kalle en «multitasker». Mens ho var i full brødbaking, heiv ho seg i middagslaging. Det er vanskelig å gjøre mer enn to ting på en gang, så det resulterte i at gamlingen ble

beordret på kjøkkenet for å lage salat. Den ble kanskje ikke så delikat tilberedt, men pensjonisten gjorde sitt beste, sjøl om ingrediensene kanskje ikke ble kuttet på forskriftsmessig måte. Sjøl spiste vi Fjordland-graut, og den er vel både nærende og mettende.

Langfredag

Kaffekos på platten

Da pensjonisten trådte sine barnesko, var langfredag regnet som den helligste dagen i året. Det var dagen da Jesus Kristus døde på korset og det var derfor en dag som alle måtte ta inn over seg. På Langstrand hadde man hverken bedehus eller kirke, men langfredagsgudstjenesten som ble kringkastet på radioen, var obligatorisk. Det var ikke snakk om å nyte godværet og ta seg en skitur før klokka hadde passert tolv og den såkalte kirketida var over. Langfredag var en dag da både barn og voksne skulle gjøre bot ved å ikke tillate seg å gjøre verdslige ting, som ble forbundet med glede. Vi som var barn skulle helst ikke leke, hverken innomhus eller ute. Det var kun ho mamma som kunne gjøre sine daglige sysler, som på denne dagen besto av å sørge for mat på bordet og oppvask etter måltidene. Andre sysler som brettspill, kortspill eller handarbeid, var bannlyst.

Sjøl om mine foreldre ikke var spesielt kristne, var det forventet at alle måtte sørge over Jesu' død, slik at dagen skulle føles som «en lang dag».

Det offisielle Norge betrakter enda langfredag som en viktig helligdag. Dette markeres blant annet med reklamefrie sendinger i kommersielle radio- og TV-kanaler. Dagen er en helligdag som er tidfestet til to dager før påsken begynner. Den tidligste dagen for langfredag er 20. mars og den seneste er 23. april.

Pensjonisten er av den formening at dagens unge ikke forbinder langfredag med korsfestelse og hellighet. Det er om å komme seg ut på skitur, med termos med varm sjokolade eller kaffe og kvikklunsj og appelsin i tursekken. Det er om å gjøre å gå lengst mulig, gjerne med ansiktet mot sola slik at man blir påskebrun. Jo brunere man blir, dess bedre er det. Det er få som tenker på at hud som eksponeres for mye sol, eldes forttere enn blek hud. I tillegg er det jo en viss fare for å trigge hudkreften ved overdreven soleksponering.

Jeg er nok altfor sløv når det gjelder å ta vare på huden min. Mens ho mor er påpasselig med å smøre seg med solfaktor 30 eller 50, alt etter hvor kraftig sol det er, lar pensjonisten det stå til og går på skitur med ubeskyttet hud. Det eneste han er flink å bruke, er solbriller med polaroid glass - for å unngå å bli solblind. Steinar har, som tidligere bekjentgjort, innført en tradisjon med nypresset appelsinjuice til frokost. Før de reiste bedyret ho mor at ho skulle videreføre denne kutymen, noe han Steinar ikke trodde noe særlig på. Da jeg på tradisjonelt vis begynte å dekke frokostbordet, fikk jeg se at ho mor balet med å renske appelsin. Ho hadde tatt fram juice-maskinen og var i full gang med å lage juice. En hel liter laget ho, og den smakte fortreffelig. I mitt stille sinn sendte jeg en takk til tradisjonsbæreren på Geilo, da jeg nøt min daglige dose av forfriskende c-vitaminrik appelsinjuice. Det er ikke sikkert at tradisjonen opphører når påska er over, jeg hørte nemlig at ho mumlet noe om at den skulle videreføres, og gjelde også på alminnelige hverdager.

Hittil har det ikke blitt særlig lange skiturer på ho mor og meg, men i dag endret vi på det. I utgangspunktet hadde vi tenkt å ta oss en kort skitur, for været var ikke strålende da vi la ut på tur. Med to kvikklunsjplater i lomma la vi kursen mot Røde Kors-hytta. Det var en lei og kald sno fra nord, og det innbød ikke til noe lengere tur. Da vi passerte hytta, begynte sola å skinne og det var bare slørskyer som hindret knallsol. Vi ble enige om å gå litt videre oppover, før vi snudde. Tempoet var bedagelig, men ingen av oss er i toppform, så vi gjorde ingen forsøk på å forsere formen.

Da vi passerte åskammen og fikk utsikt oppover dalen der den nypreparerte løypa snodde seg innover fjellet, tok vi en avgjørelse om å gå til Silstadhaugen for så å følge løypa til Fossen. Det angret vi ikke på, for med sola i mot ansiktet og vinden i ryggen, fikk vi en fantastisk tur over fjellvidda. Halvparten av kvikklunsjen ble konsumert før vi startet på vår videre ferd da vi kom til løypeskillet ved Silstadhaugen. Resten spiste vi da vi ankom Fossen. Glemte nesten at vi møtte Steffen, som hadde vært på skihytta, i godt driv nedover bakkene mot Røde Kors-hytta. Han så oss ikke i tide til å få stoppet for å slå av en prat, men vi hoiet og vinket til han slik at han ble oppmerksom på oss. Vel hjemme igjen, syntes vi det var for galt å slenge oss ned i sofaen i godværet. Mens ho mor kokte kaffe, ordnet pensjonisten med bord og stoler på platten på nedsida av huset. Steffen satt allerede ute og nøt en sigar da vi ankom, men han hadde ikke noe i mot å nyte vårt selskap selv om han allerede hadde vært lenge ute. Vi hadde en koselig stund med kaffe og lavkarbofromasj/ gele, mens vi

snakket om løst og fast. Det var en fornøyelse å være ute, dog en litt kald en, men kaffen, den var varm og god.

Avskjed

På vei til innsjekk

Det er atter blitt stille i huset og på vei til å bli slik vi er vant til å ha det. Fra å være et hjem fylt med vitale unger og latter og gråt, er det nå stille og rolig her. Det er nærliggende å tro at vi nå nyter stillheten og hviler ut etter travle dager, men slik er det aldeles ikke. Savnet etter påskegjestene fra Bergen er stort, og det føles som om noe fint og verdifullt er tatt i fra oss. Ingen glade barnesmil eller småkarra som trenger trøst på et bestemor- eller bestefar-fang. Det er nesten slik at pensjonisten føler trang til å gråte en liten skvett. Heldigvis er han Steffen her sammen med oss og han oppmuntrer oss med hyggelige kommentarer og med sin lune væremåte. Sjøl om vi er tre personer, føler vi oss ensomme.

Det ble tidlig morgen på oss i dag, spesielt for ho mor. Allerede klokka ti på fem i morges spratt ho opp av senga for i god tid å være tilgjengelig til tjeneste for sønn, svigerdatter og barn. Klær som var vasket kvelden før skulle bli tørre nok til å legges i bagasjen, så varmevifta måtte taes i bruk til det formålet. Og sko som ikke var blitt tørre på badegulvet i løpet av natta, måtte settes i skotørkeren. Så skulle jo gjestene trakteres med kaffe og ungene kles på med kjærlig bestemorhand. Foreldrene hadde en mer avslappet holdning til avreise, så de drøyde han til klokka kvart over seks før de sto opp. De skulle reise med fly fra Kirkenes og de er jo fem stykker, så det var ikke mulig for ho mor og meg å kjøre dem dit med bilen. Løsninga ble at ho mor og ho Anja reiste sammen med ongan med hurtigruta, mens han Steinar og jeg kjørte til Høybuktnmoen med bil og bagasje. Om bord i hurtigruta fikk Anja og ungene påspandert frokost av ho mor. Begge reisene var godt timet, for mens Steinar sjekket inn bagasjen, kom bussen med hurtigrutepassasjerene til flyplassen. Her ble det klemming og vemodig avskjed. Vi fulgte dem med øynene helt til de var kommet gjennom innsjekkinga. Da gikk vi med «lutete» holdning til bilen for å kjøre hjem til Kvartsveien.

Da vi var kommet et godt stykke på veien hjem igjen, ringte plutselig biltelefonen. Det var han Steffen som var på tråden. Han kunne fortelle at det hadde gått et snøskred på Skjånes. Den hadde delt seg i to og en av armene hadde tatt veien mot «bestemor-huset», men den hadde heldigvis stoppet før den nådde huset. Den andre armen blokkerte veien for trafikk. Ho Hilde og han Ronny bor sammen med barna i bestemorhuset, så det var nok både skremmende og nifst for dem å oppleve snøskredet. Det er enda skredfare i Kjosfjellet, så veien under fjellet er stengt for trafikk. De har funnet det uforsvarlig å bli boende i huset og de må ha skyss med båt over vågen for å kunne overnatte i trygge omgivelser hos Britt og Svein Olav. Det skulle vært dåpsgudstjeneste på Skjånes klokka fem i ettermiddag, men alle veier på Nordkyn er stengte på grunn av ekstreme værforhold, så gudstjenesten er foreløpig utsatt til samme tidspunkt i morgen ettermiddag. Det er ho Hilde og han Ronny som skal døpe minstekaren, han Sverre Martinius. Derfor er det mange dåpsgjester på Skjånes, og han onkel Sture har fullt belegg hjemme hos seg, hvis det var noen som lurte på hvorfor ho Hilde og dem ikke bor hos faren sin.

Da vi kom hjem fra Kirkenes hadde Steffen tatt ansvar og sjainet opp i huset. Han hadde ryddet og støvsugd, så det var godt for oss å komme hjem til et probert hus. Han hadde også måket snø slik at det var bare å parkere bilen på en snøfri oppkjørsel. Det gledet pensjonisten storligen. Mens vi kjørte hjemover var været tålelig bra, men det fauk en del på utsatte plasser på sørsiden av fjorden. Like etter at vi hadde kommet oss i hus, braket det laus med skitvær her også. Tette snøbyger og kraftig vind sørget raskt for at det ble snøfonner rundt huset. Jeg tenkte med meg selv at nå skulle snø-elskeren ha vært her, slik at han fikk kjenne på hvordan det er å få bort den forbaskede snøen. Pensjonisten er enig med han Ståle i at «Høvdingen» har griseflaks når det gjelder været, når han er hjemme hos ho mor og han far.

Ho mor og jeg har nettopp spist oppvarmet fiskegryte fra tirsdag. Han Steffen har dratt til en kamerat på Vadsøya for å være med på grilling i grillstua hannes. Det fyker og ryker ute så det er bra at grillinga skal foregå i husets umiddelbare nærhet. Ho mor sitter standby ved pensjonistens side, når ho ikke vasker klær for harde livet. Ho følte seg ensom oppe i stua, og kom tuslende etter meg da jeg gikk ned for å blogge. Hvis det ikke blir bedre, må jeg nok ta ho på fanget og stryke henne kjærlig på kinnet, eller kanskje syng: «Kom no så kjæring, så tæk vi en dains...», og svinge ho rundt på kjellergulvet.

Filmkveld

To av dem følger med på filmen

Pensjonisten har ikke akkurat overanstrengt seg i dag. Pulsen har knapt oversteget hvilepuls og et par utflatninger på sofaen har det også blitt. Bortsett fra en handelstur på formiddagen og en liten tur ute med ungene, har det kun blitt bevegelse innomhus i dag. Været er godt, så det er ikke årsaken til at jeg har valgt å roe ned i dag. Det er nok heller litt rusk i maskineriet, som krever at jeg må ta det litt med ro, slik at jeg kan være beredt til å kjøre Steinar med bagasje til Kirkenes i morgen tidlig. Ho mor og ho Anja tar hurtigrute over fjorden og de planlegger å spise frokost om bord.

Ho mor og jeg har vært sammen med ungene, mens Anja og Steinar atter en gang tok seg en skitur med trefemogførti som mål. Etter vel en times tid fikk ho mor en snap med bilde fra dagens turmål. Toppen var besteget og løypekjørerne hadde kjørt løype helt fram til destinasjonen. Dog var det ikke solskinn mens de var der, slik at de hadde vanskelig for å se sporet på grunn av veldig flatt lys. I går ettermiddag stakk en kompis av Steinar innom. Han kunne fortelle at trefemogførti egentlig burde hete trefemtitre fordi nye målinger hadde vist at fjellet var så høyt. Ærendet hans var å hente sønnen som hadde vært med Steinar, bestemor og gutta boys på kino. Han inviterte guttene til hyttekos i Thomaselvdalen i ettermiddag. Sønnen hans som er på Aksels alder, kommer veldig godt overens med Victor. Derfor ble det til at Aksel ikke takket nei til invitasjonen og valgte å være hjemme, mens Victor er på hyttetur.

Det er jo siste dagen bergenserne er på besøk, så ho mor har styrt med å lage rebusløp for småkarran. Det var flere delmål på turen og på hvert mål var det en ny lapp med beskjed om neste mål. På hovedmålet fant de påskeegget som inneholdt både snop og forundringspakke. Victor sto for lesinga av den skrevne teksten, og det var med liv og lyst de løste rebusene. Litt ekstra stas må man jo gjøre på gjestene før de reiser til Geilo for å feire resten av påskedagene.

Lammesteika, som jo hører påsken til er framskyndet til i dag. Tradisjonelt skal den serveres på påskeaften, men siden påskegjestene ikke er her da, måtte vi endre på tradisjonen. Ho mor kokkelerer med sikker hand og hjemmelaget fløte/hvitløksgratinerte poteter serveres til steika, i tillegg til diverse annet. Steffen arbeidet til klokka tolv i formiddag før han også tok påskeferie. Vi hadde egentlig planer om kanskje å kjøre til Skjånes på fredag, men værforholdene har fått oss til å endre planene. Her i Vadsø har vi vært heldig med været som har vekslet mellom delvis skyet til strålende solskinn, mens kyststrøkene har hatt et elendig vær. Fjellovergangene har stort sett vært stengt hver eneste dag. Med nød og neppe har de blitt brøytet såpass at kolonnekjøring har blitt iverksatt for å få folk og proviant fram til folk som er innesnødd. Det er ikke bare fokk og rokk som hindrer trafikken. Det er så mye snø at mange veistrekninger er stengt på grunn av snøras og det er ikke trygt å ferdes ute i trafikken. Det kan jo nevnes at Hilde brukte 13,5 timer på reisa fra Alta til Skjånes, og at ho måtte snu i Ivarsfjord på grunn av at et snøras blokkerte for videre kjøring mot Skjånes. Heldigvis kom det en brøytebil og åpnet veien slik at ho kom seg velberget fram til Skjånes. Da er middagen et tilbaketrukket kapittel og kjøkkenet er strøket etter at han Steinar og ho mor har ryddet opp etter middagen. Pensjonisten slapp ikke helt unna denne gangen heller, for han måtte ta den siste ryddingen. Det ble ordnet med filmkveld for han Aksel og ho Ingrid og ho bestemor er alltid på pletten for å være med på moroa. I går så ho forresten ikke bare film sammen med ho Anja og ho Ingrid. Etter å ha kjørt dem hjem, snudde ho sporenstreks for å se på film sammen med han Steinar og guttene. Pensjonisten for sin del, nøt stillheten og tok seg en strekk på sofaen. Det serveres gullfisk og litt snop til visninga, så det er stor stas oppe på loftstua. Victor er enda på hyttebesøk. Vi fikk nettopp en snap som viste at de grillet pølser og koste seg godt i snørike omgivelser. Mørch Olsen forbarmet seg over skribenten og serverte en kopp rykende varm kaffe til meg her jeg sitter foran PC-en. Kanskje koffeinen virker oppkvikkende på en noe begrenset pensjonisthjerne, slik at bloggen ikke blir så kjedelig at mine følgere velger å la være å lese den.

Ikke i toppform

Nam - nam, nypresset appelsinjuice

Pensjonisten føler seg tom og utladet, men av gammel vane blir det blogg i dag også. Ho mor er som vanlig full av energi. Og ho spretter opp av senga kvart på seks hver bidige morgen for å lage frokost til arbeidskaren våres. Jeg som er mer bedagelig anlagt står ikke opp før klokka har passert sju, for da er ungene våkne og pensjonisten må jo gjøre sitt for at de skal ha det bra på morgenkvisten. Klokka halv åtte i morges kimte telefonen hennes mor. Det var han Steffen som opplyste at det lå en rekebåt ved den gamle hurtigrutekaia, og at salget allerede var i gang og at det allerede var kø på salgsstedet. Jeg fikk fart på meg og heiv meg i bilen slik at jeg skulle rekke å få kjøpt delikatessene før de var utsolgte. Da jeg kom fram, viste det seg at det bare var én kunde der, og at det var flust med reker til salgs. Jeg kjøpte tre liter, så i kveld blir det rekeaften i Kvartsveien. Det ble sen frokost i dag, for ho mor slo til og bakte rundstykker i morges. De ble servert rykende ferske i halvnitida og de smakte fortreffelig. Mens Anja, Steinar og jeg ventet på frokosten, tok vi en kopp kaffe for å slå tiden i hjel. Ungene fikk klare seg så godt de kunne, men det var ingen av dem som maste etter noe å spise eller drikke før maten sto på bordet. Steinar har jo påtatt seg oppgaven med å lage nypresset appelsinjuice til frokost, så han er travelt opptatt med prosjektet hver bidige morgen. Han beskrev jo selv prosessen i gårdagens blogg, så da er det ikke nødvendig for pensjonisten å presentere «gammelt» nytt. Han skal ha skryt og takk for at han er så snill og omtenksom mot oss og for at han sørger for C-vitamintilskudd til oss vinterbleke finnmarkinger. Gamlingen sjøl hjelper til med forefallende arbeid som av nødvendighetsgrunner også må gjøres. Nærmere beskrivelse av arbeidet gir jeg ikke, men kan jo ynte frampå at det som oftest er våre nye landsmenn som tar seg av slikt på hotell og institusjoner. Jeg er langt ifra i toppform i skiløypa, men det kan man heller ikke forvente når man knapt har gått på ski i vinter. Ond-foten har så langt fungert tålelig bra,

bortsett når pensjonisten må gå fiskebein. Da smerter det fælt, men «gamlingen» lever etter mottoet «vondt skal vondt fordrive», så jeg gir meg ikke over, sjøl om det verker litt.

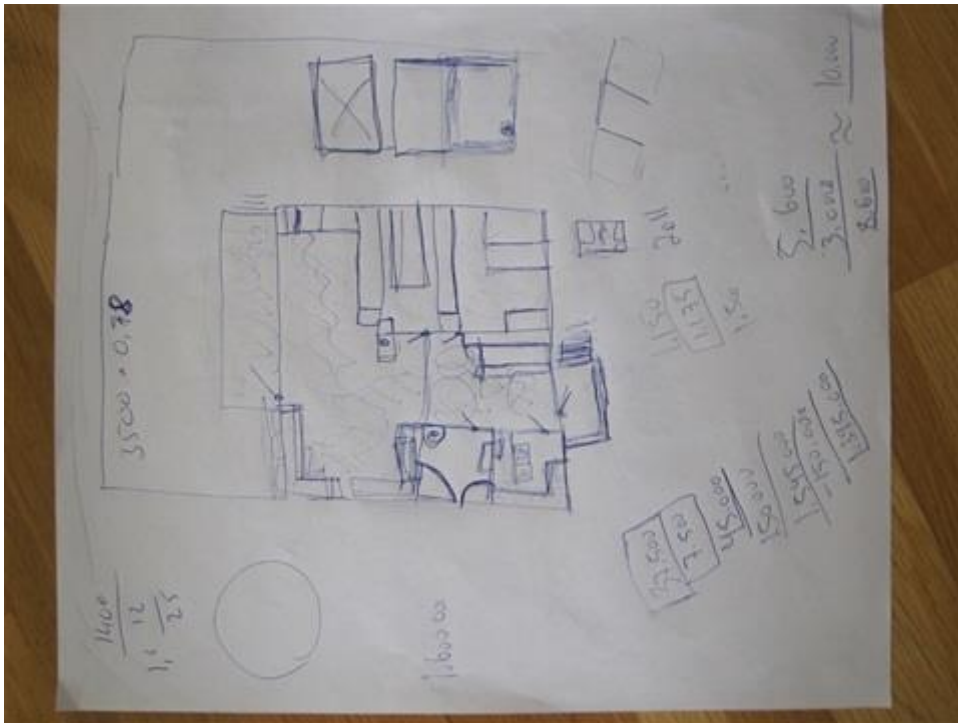
I formiddag var ho mor og jeg barnepassere mens Anja og Steinar tok seg en litt lengere skitur. Planen var å gå til treførtifem, men løypekjørerne hadde gjort vendereis ved Røde Kors hytta, så det var ikke oppkjørt løype videre innover fjellet. De gikk allikevel videre og da de kom til Silstadhaugen valgte de å følge det igjenføkne skisporet som går til Fossen. De ble forresten kraftig forbigått av en åttiåring som med brei skiføring oste forbi dem i dypsnøen.

Ho mor og jeg sjainet huset da vi ble alene med ungene. De fikk lov til å spille på I-Pad og å se på NRK super mens vi støvsugde og vasket. Alle var fornøyd med å være sysselsatt med sitt, så det var stille og rolig i heimen mens ho mor og jeg balet med vårt. Etter at huset igjen så presentabelt ut, kledde vi på ungene, fikk skiutstyr og pulken plassert i bilen og til sist plassert ungene på forsvarlig måte, før vi kjørte til Fossen for å gå i den velpreparerte skiløypa.

Vi hadde akkurat fått tatt fram skiene og pulken da Anja og Steinar dukket opp ved bilen. Vi hadde planlagt å gå mot Røde Kors hytta med Ingrid i pulken mens Aksel og Victor skulle gå for egen maskin. På streng ordre fra Mørch Olsen, også kalt Høvdingen, ble pulken lastet inn i bilen igjen. Her skulle det trimmes og Ingrid skulle aldeles ikke sitte i pulken og kose seg. Anja og guttene la av gårde mot dagens destinasjon, mens ho mor og jeg sammen med Ingrid og Steinar dannet baktroppen. Etter ei stund tok vi igjen han Aksel som ikke var særlig lysten på å gå noe særlig lenger. Han ville snu og gå tilbake til bilen, men ho mor og jeg greide å overtale han til å gå bare et lite stykke videre, til vi kom til en snarvei som går ned til Kvartsveien. Det ble han med på, og glad og lykkelig gikk han som en kar foran oss, helt til vi kom til bebyggelsen. Med litt drahjelp, der han holdt i skistaven til bestefar, gikk resten av turen som smurt. Det ble ikke lange turen på oss, men vi syntes allikevel at det var på sin plass å ta oss en kvikklunsi hver da vi var kommet innomhus igjen.

Middagen er over og det er stille i huset. Ho mor, ho Anja og ho Ingrid er på kino. En barnefilm som passer til henne vises klokka fem. Klokka halv sju skal Steinar ta med guttene på kino. De skal se en film med sju års aldersgrense, som visstnok skal være av det spennende slaget. Han Steffen har dratt til Vestre Jakobselv for å gå en runde ellet to i lysløypa, så snart er pensjonisten, for en stakket stund, alene i heimen. Det ser jeg fram til, for jeg føler meg ikke helt på topp i dag.

Hat vs. kjærlighet

Planskisse - leilighet

Mens pensjonisten har ett heller anstrengt forhold til snø og vinter, har sønnen ett heller kjærlig forhold til både snø og vinter. Snøkorn i luften får pulsen til å stige for begge; for pensjonisten er det nok stresset med å holde innkjørselen snøfri som fører til økt hjerterefrekvens, mens for sønnen er det tankene på alle de flotte snøaktivitetene som får hjertet til å dunke.

I dag tidlig var det ett lett snøfall, og Yr.no meldte om flere byger i løpet av dagen. Sønnen vil jo gjerne bistå litt med snømåking når han er i Vadsø, og holdningen er enkel og grei: Jo mere dess bedre. Sønnen ba derfor pensjonisten om å avvente snømåking slik at sønnen kunne bistå etter en herlig runde i nypreparerte skiløyper i Vestre Jakobselv. Turen gikk fra polarsletta og man fulgte lysløypen til man kom opp til løypen som går Solvarden rundt. En fantastisk flott tur, og man må si seg meget imponert over hva man får til på en relativt liten plass som Vestre Jakobselv. På polarsletta er det både en flott fotballbane og skiskytterarena. Lysløypen er en av de lengste lysløypene jeg har gått, og selv store skidestinasjoner som Geilo har ikke slike flotte fasiliteter. I tillegg til trikkeskinner gjennom hele runden (som i dag var på ca. 2 mil) gikk vi forbi flere flotte gapahuker. På samtlige av disse sto det ved klar for opptenning og i tillegg til gapahuk var det utedo nær gapahukene. Jeg må virkelig berømme ildsjelene som står på for å få dette til, imponerende!

Når man kom hjem til residensen var innkjørselen til min store fortvilelse snøfri, regner med at pensjonisten ble så stresset av å se 10 cm nysnø at pulsen oversteg makspuls ganger to. Vi fikk satse på ett litt tyngre snøfall i løpet av natten slik at man får holdt snømåkingsteknikken ved like, men samtidig er det jo en viss fare for at pensjonisten løper ut før hanen galler for å få plassen fin. Ellers var min lillebror på en privatvisning i går ettermiddag. Til min store fortvilelse ville han ikke ha med seg sin storebror eller mor på visningen. Ho

mamma og jeg kunne ikke forstå dette, ettersom vi begge var enige at om at man skal lete lenge etter noen med bedre kompetanse på området enn oss to. Ut fra bilder og forklaringer etter visningen virket objektet som en perfekt match. I tillegg til at boligen var tipp topp var det en utebod som var såpass stor at den fint vil fungere som prepperom for ski, og kanskje det beste av alt; kun 100 meter unna Tana-Varangerløypa. Vi får satse på at han tar jobben med skivedlikehold og lagring mellom påsketurene til Vadsø. Mulig man må gi han ett lite privatlån til innkjøp av møbler og diverse slik at man kan få topp skiservice i retur som alternativ til renter.

Da vi ankom Vadsø viste det seg at ingen i residensen hadde hatt ski på beina i 2018, det ble det raskt en endring på. Det samme tilfellet opplevde vi med Steffen også i 2017, men ved litt drahjelp av storhøvdingen Mørch-Olsen ble maskineriet satt i gang påsken 2017 og han gjennomførte mange flotte turer også etter påskeferien. Vi håper og tror at dette også blir tilfelle i 2018. Nå har han gått nærmere 2 mil på ski to dager på rad, og jeg skal forsøke å lokke han ut på en liten tur i ettermiddag også.

Nett som at skisesongen starter ved påske for familien i Vadsø er det også blitt en tradisjon med ferskpresset appelsinjuice i påskeferien. Storhøvdingen er selvsagt ene og alene om både skrelling av appelsin, pressing og rengjøring av utstyr. Vet ikke helt hvorfor ingen tilbyr å hjelpe til, men de er vel redd for å få en overhøvling om noe blir gjort på feil måte. Hver kveld går blir klargjøres ca. 4 kg appelsiner som blir fri for skall og delt opp i passelige stykker (stykkene må passe i juicepressen, og klok av erfaring blir det mindre gris om appelsinene deles opp på forhånd enn ved pressing). Appelsinbitene godgjør seg i kjøleskapet over natten slik at juicen får den riktige drikketemperaturen, og presses 5 minutter før frokost. Ca. 2 liter nypresset appelsinjuice ryker med til hver frokost.

Der kom han Steffen inn døren. Som arbeidskar må han jobbe til og med onsdag før han får ferie. Ho mor synes selvsagt forferdelig synd på han «stakkars lille Steffen» på 31 år. I dag sto ho opp klokken seks for å lage frokost til han før han skulle på jobb. Det blir nok andre boller om han flytter for seg selv, så spør om han har så bråhast ☺

Sommertid

Nam, nam - pannekaker med syltetøy

Sommertiden begynte klokka to i natt, og den varer til klokka tre om natta den siste søndagen i oktober. Ved sommertidens start, blir klokka skrudd én time fram klokka 02.00, og ved sommertidens slutt blir den skrudd én time tilbake klokka 03.00. Alle land i Europa, bortsett fra Island, følger samme prosedyre for å ikke skape forvirring for dem som reiser mellom tidssoner. Det hender av og til at klokka blir stilt feil vei, eller at man rett og slett glemmer å stille den, noe som kan få konsekvenser.

Her kan jeg fortelle om en kollega/ god venninne av oss da vi jobbet på Fjordtun skole i Rypefjord. Det var dåpsgudstjeneste og ho var buden i dåpen. Det er kutyme at alle innbudte gjester møter opp i god tid kirka for å følge barnet til dåpen. Vår venninne trodde at ho var ute i god tid, for ho ankom kirka 5-10 minutter før gudstjenesten startet. Da ho gikk nedover kirkegangen la ho merke til at alle så veldig mye på ho og dattera, som begge var bunadskledd og pynta for anledningen. Ho tok det som et tegn på at de vakte oppsikt fordi de var så flotte. Akkurat i det de satte seg ned på kirkebenken, reiste de andre seg opp og gjorde seg klare for å gå. Ho tok tak i armen til den nærmeste og spurte hva de skulle. Denne personen sa at de skulle gå hjem, men ho visste ikke hva de andre skulle. Da gikk det opp for vår gode venninne at ho hadde glemt å stille klokka en time fram. Ho ble kanskje flau akkurat der og da, men latteren satt løst da ho så det komiske i situasjonen.

En huskeregel for hvilken vei man stiller klokka, er å stille den mot sommeren, altså framover (mot sommeren) om våren, og tilbake (mot sommeren) om høsten. En annen regel er å gjøre som med utemøblene: Sette dem fram om våren, og sette dem tilbake om høsten.

Det ble ikke til at vi sov langt utover dagen, men det føltes sånn da vi sto opp i halvåttetida i morges. Først trodde pensjonisten at vi hadde ligget og dratt oss

lengere enn vi pleier, men så husket jeg på at klokka var stilt en time fram og at den ikke var mer enn halv sju etter normaltid. At morgenstund har gull i munn, er ikke bare en floskel når man har tre herlige barnebarn å stå opp sammen med. Det er koselig å være sammen med dem, sjøl om de nok er mer opptatt av I-pad og barne-TV enn besteforeldrene. Victor og Aksel konsentrerer seg om å løse intrikate problemer for å komme lengst mulig i digitale spill, mens Ingrid er mer kosete av seg og liker å sitte på et mykt og godt bestemor- eller bestefar-fang. Hittil har vi greid å la være å gi dem snop om morgenen, men det har hendt at han bestefar har servert litt brus i koppen. Såpass langt synes vi at vi kan strekke oss, selv om vi vet at Anja og Steinar ikke synes at det er det sunneste vi kan gi dem.

I formiddag skilte vi lag. Steinar og Anja tok med seg Victor til Vestre Jakobselv for å ta en skitur rundt fjellet Solvarden med innlagte pauser i gapahuker, som det visstnok er flere av på runden. De hadde valgt å gå på skøyteski i dag, for terrenget innbyr etter sigende til det. Det viste seg at det ikke var kjørt opp løyper, så turen ble ikke så lang som planlagt, sjøl om solen skinte og vinden var spak. Eller som Anja sa da de kom hjem: «I Vestre Jakobselv var det reine påskeværet». Steffen hadde planer om å gå til Skihytta, men igjenføkne løyper og mye vind fra nordaust gjorde at han gjorde vendereis ved Silstadhaugen, og gikk med vinden i ryggen ned til Fossen, der han hadde parkert bilen. Ho mor og jeg tok oss en skitur til Røde Kors-hytta sammen med han Aksel og ho Ingrid. Ho Ingrid skulle absolutt gå på ski sjøl, mens han Aksel mer enn gjerne ville sitte på pulken. Etter noen hundre meter fant Ingrid ut at det mest behagelige var å sitte i pulken og denne beslutningen gjaldt for resten av turen, både fram og tilbake. Han Aksel er ikke så veldig begeistret for å gå lange skiturer, men ho mor er flink å motivere han. Med litt drahjelp av og til, basket han bare bra og i siste bakken før vi ankom hytta, fikk han farta opp og da hadde ho mor mer enn nok med å følge tempoet hannes. Motivasjonen var å få spise nystekt vaffelkake med syltetøy og drikke varm sjokolade på Røde Kors hytta. Ingen av ungene er masete eller sutrete, så det er bare kos å være på tur sammen med dem. Victor, Steinar og Anja sendte melding på mobilen om at de hadde bestemt seg for å kjøre til Fossen slik at Steinar skulle få testet de nye skøyteskiene i preparerte løyper. Vi regnet med at vi kanskje ville møte dem på hjemturen, men det var det bare pensjonisten som gjorde. Han Aksel og ho mor valgte å gå en snarvei, mens jeg som dro pulken, fulgte løypa for å ta av fra den, på et mer pulkvennlig område. Idet jeg nådde løypesporet ned til bebyggelsen rett ovenfor Kvartsveien møtte jeg «Jakobselv»-gjengen. Været var ikke på påskegjestenes side, og en kald isnende nordaustlig vind plaget Victor så mye at han aldeles ikke ville gå videre på tur med foreldrene. Han fraus og var veldig glad for å møte han bestefar som kunne få han hjem til Kvartsveien så fort som mulig. Så kald var han at ho mor måtte forbarme seg over han og fylle badestampen med temperert vann, slik at han kunne få varmen tilbake i kroppen igjen.

Steinar og englebarna har vært borte i ei tverrgate og aket på rattkjelkene, mens dagens blogg blei avsluttet. Nå er vi atter samlet hele bunten og ungene skal kose seg med pannekaker og brus, mens vi voksne skal spise is-kake og drikke kaffe. Kvelden avsluttes med filmkveld for ungene. Han onkel Steffen har Netflix og han sørger for at de får se Narnia.

Ski for alle penga

Tidlig krøkes den

Det ser ut for at familien Mørch Olsen holder seg inne med værgudene. I strålende solskinn og bris fra vest har hele familien vært på ski i dag. Ho mor og jeg åpnet også skisesongen ved å gå til Røde kors hytta. Der var kafeen åpen og ho mor spanderte kaffe, kakao, vafler, juice og pølser med brød på dem som ville ha. Etter å ha spist og slappet av gikk Anja og Steinar videre innover fjellet. De hadde som mål å gå til toppen 345, en distanse på vel 15 km. èn vei. De planla å renne ned fra toppen mot Vestre Jakobselv og hvis de fullfører planene sine vil de ha tilbakelagt en tur på nærmere fire mil når de ankommer Kvartsveien igjen. Steffen gikk også videre på tur, men han vurderte å gå om Silstadhaugen og ned til skistadion, en tur på et par mil til sammen.

Ho mor og jeg fikk ansvar for ungene og det gikk kjempefint. Victor er blitt en racer på ski, men Aksel er ikke så verst han heller. Det var ingen sak for dem å renne ned bakkene på hjemturen og diagonalgangen var helt i forhold til boka. På tur til hytta ville Ingrid gå på ski sjøl, men vi klarte etter hvert å overtale henne til å sitte i pulken. Da ho først kom seg ned i den myke og varme pulken som var sauekinnsbelagt, og fikk et varmt pledd over seg, trivdes ho så godt at ho sovnet på tur opp til hytta. På hjemturen var det ikke noe problem å få henne i pulken. Bestefar hørte bare godlyder mens vi suste nedover bakkene mot Kvartsveien. På vei hjem valgte ho mor og guttene en litt mer kronglete vei. Heldigvis hadde ho mor han Aksel med, for han måtte forklare ho bestemor hvordan hun skulle bruke skiene riktig, før ho satte utfor bakkene uten å «tryne».

På grunn av eksemplarisk oppførsel i skiløypa var det fritt fram for å bruke I-pader og andre dataduppeditter da vi kom hjem igjen. Vi har akkurat vært på Rema og gjort lørdagshandelen. Også her holdt de seg til de rammene bestemor hadde satt før vi gikk inn i butikken. Det medførte at de fikk velge seg 20 godterier fra smågodt-hylla og i tillegg ble det kjøpt inn to esker kroneis, ei eske

med jordbærsmak og ei med sjokolade. Bestefar er veldig glad i kroneis, så det blir vel til at han kommer til å kose seg sammen med englebarna når de har gjort seg fortjent til is. Det sitter litt langt inne å tilfredsstille farens krav til fortjente goder. Når de er alene med bestefar og bestemor, er det lettere å fire på kravene, og da vanker det godsaker, sjøl om de kan forskjære seg litt.

Her i Kvartsveien holder vi på tradisjoner og lørdagsgraute (risengrynsgrøt med rømmegrøtslokk) er på kok. Anja og Steinar er nettopp kommet hjem fra skituren, men grauten er dessverre ikke ferdigkokt enda, så de får bare finne seg i å vente på middagen. Skituren ble ikke så lang som planlagt da det ikke var kjørt spor fra skihytta og opp til 345-toppen. I stedet fulgte de et skuterspor som gikk via Byvannet til skistadion, så turen ble allikevel lang nok. Hørte Steinar sa til Anja: «Kjenn på rompa mi kor kald den e», da han holdt på å kle av seg. Pensjonisten tolker det slik at Bergenseran kanskje ikke er vant med arktisk klima og at fjellvettregelen om riktig bekledning ikke var fulgt opp på en tilstrekkelig måte. Han Steffen hadde også lagt veien opp til skihytta og kom hjem ei stund før dem. Pensjonisten synes at unge Mørch Olsen er i overkant opptatt av ski og skipreparering. På shoppingsrunden han og Anja tok tidlig i formiddag, kjøpte de diverse bekledning både til seg sjøl og ungene. Det som imidlertid var mest overraskende, var at han hadde kjøpt nye skøyteski til bruk her i Vadsø. Skiene fikk han for halv pris siden de hadde gått ut av produksjon, men de ser helt proffe ut. Det ser ut for at han har tenkt seg ut på en skøytetur på kvelden, for han har glidet skiene etter alle kunstens regler og lånt de toppmoderne skøyteskiene til han Steffen. Her jeg sitter lukter det kraftig lukt fra renseveske og glider, så jeg vet ikke om jeg setter helsa på spill her jeg sitter og blogger. Hvis det fortsetter på denne måten er det vel tryggest å anskaffe seg gassmaske til bruk mens jeg skriver mine daglige innlegg.

Mens det var på det travleste i formiddag med nistepakkesmøring, påkledning av voksne og barn samt diverse formaninger til englebarna, fikk pensjonisten plutselig høre et sukk medfulgt av et litt på kanten stygt bannskapsord fra svigerdatteren våres, som ikke har som vane å slå om seg med slike gloser. Jeg kunne ikke annet enn å trekke på smilebåndet og måtte konfrontere ho med glosa jeg hadde snappet opp at ho sa. Jeg berømmet henne for språkbruken og sa med stolthet i stemmen: «Nå trur jeg jammen at du endelig har lært deg å prate som ei ekte Finnmarksjente». Jeg tror at ho tok det som et kompliment, for ho smilte da jeg sa det.

Endelig hos ho bestemor og han bestefar

Gjensynsglede

Å vente på fly med sine kjære i, kan være en traumatisk opplevelse. Før vi dro hjemmefra hadde ho mor vært på nettet og sjekket avgang og ankomst til flyet. Det hadde tatt av fra Langnes flyplass i Tromsø ca. fem minutter etter avgangstid og beregnet landing i Vadsø var satt til klokken 11.29. Som vanlig var vi litt tidlig ute og ankom flyplassen klokka ti på halv tolv. Der møtte vi en tidligere kollega som også var i henteærend. På hans mobil sto det at flyet skulle lande klokka 11.28, og vi var spente på om vi greide å hente passasjerene innen friparkeringa som er på 10 minutter.

Klokka passerte angitt tidspunkt for landing, men det var hverken fly og se eller høre. Da klokka ble fem over halv tolv var jeg ute for å sjekke, men ingen fly var å se uansett hvilken himmelretning jeg saumfarte. Klokka ble ti over halv, men fremdeles var ikke flyet observert, og da begynte jeg å bli bekymret. Jeg ble mer og mer urolig og tok flere runder ut fra terminalen for å sjekke om jeg kunne se flyet, men det kunne jeg ikke. De verste tanker raste gjennom hodet mitt og jeg kjente at jeg begynte å bli litt redd for at det hadde skjedd noe med flyet. Jeg ba en stille bønn om at det ikke måtte ha skjedd et havari, for det ville jeg aldri klart å komme over. Tenkte på de stakkars barnebarna og Anja og Steinar som hadde gledet seg til å komme nordover på ferie og tankene mine var alt annet enn optimistiske.

Så, plutselig klokka kvart på tolv, både så og hørte vi flyet. Det gjorde en elegant runde rundt flyplassen for å lande med snuten mot nordvest-kulingen som pisket opp snø på landingsstripa. Det var som jeg ble minst hundre kilo lettere da vi endelig så flyet, sjøl om jeg bare er åttito kilo. Gjett om gjensynsgleden var stor. Da de herlige barnebarna kom løpende mot oss og ho mor og jeg løftet dem opp og gav dem gode bamseklemmer, var det nesten at pensjonisten tok til gledesstårer.

Jeg kan ikke forstå at det skal være nødvendig med alskens nymotens påfunn som liksom skal være til hjelp for folk. Før det var mulig å sjekke opp avgang og ankomst til flyene man ventet på, var det sjelden at man hadde grunn til å være nervøs. Da var det forventet at flyet var i rute og om det ikke ankom til rutetid, antok man at det var kansellert eller forsinket. De som har ansvaret for disse varslingene, burde forstå at folk blir engstelige når de oppgitte tidene ikke stemmer. Det minste man kan forvente er at landingstidspunktet blir justert hvis flyet ikke forlater flyplassen til oppgitt oppstartstid. Det skjedde ikke i dag, både ho mor og den tidligere kollegaen sjekket mobilen jevnlig og tidspunktet for landing sto fast. Flyet skulle lande klokka 11.29, sjøl om det var over et kvarter forsinket.

Det var godt å komme hjem til Kvartsveien igjen. Ho mor hadde laget forundringspakker til småkarran og det var stor stas for dem å pakke opp gavene. Det ble mye rot og skrot på stuegulvet, men det var bare kjempetrivelig. Å se glade barnehender som ivrig åpner pakker, er bare herlig. Enda bedre er det å se gleden i øynene demmes når de får noe de liker. Mens barnebarna sysselsatte seg med opp-pakning og leking, ble bordet dekket og nystekte rundstykker med dertil godt pålegg og drikke servert til de langveisfarende gjestene våres. Det så ut for at mors rundstykker ble satt pris på, for serveringsfatet måtte etterfylles etter kun kort tid.

Etter at vi hadde spist, kjørte Anja og Victor til byen for å kjøpe høvelig litteratur til storgutten. De kom etter hvert tilbake med to nyinnkjøpte bøker. Mens de var i byen ble det tid for Ingrid, Aksel og pensjonisten å teste snøforholdene på nedsiden av huset. Ingrid måtte komme seg ut for å teste den rosa spaden og den rosa bøtta vi hadde kjøpt til henne, mens Aksel hadde som foretak å teste om det var mulig å måke seg ei snøhule. Snøens beskaffenhet var ikke egnet hverken til snøhule eller snøkake, den var som sukker. Nysnøen som har kommet i det siste er så lite vannholdig at den ikke er spesielt godt egnet til hverken snøhuler eller å leke i. Hvis man kommer utenfor brøytedungene synker man til navlen i snø, og det er ikke særlig behagelig, hverken for barn eller voksne. Vi var bare ute i en halvtimes tid før vi ble lei av å kave i snøen og så gikk vi inn igjen.

Det ble ikke lange pausen etter måltidet for Steinar og Anja. Steffen hadde planlagt Nuorgamtur sammen med svigersøstra og storebroren når han var ferdig på arbeid klokka tre. Derfor kjørte de ned for å hente han på jobben for å spare tid, og så ble kursen satt til Finland. Mens de var på handelstur passet ho mor og jeg på englebarna. De hadde jo etter eget utsagn «stått opp midt på natta» for å reise med flyet som gikk fra Bergen kvart over sju i morges, så det var ikke fritt for at de var litt trøtte etter turen. Ingrid stakkar sovnet på fanget til han bestefar og ho fikk seg etter hvert en god times søvn i senga til han bestefar og ho bestemor. Victor og Aksel sto han av og de koste seg stort med spill på I-pader. Middagen som var fredagstaco, blei servert da Finlandsfarerne var vel hjemme igjen, og nå er alle gode og mette. Ungene er på vei i seng, selv om klokka ikke er mer enn halv åtte. Det er vel ikke så rart siden de var tidlig oppe og har reist langt i dag. Steinar har allerede preppet skiene, så jeg regner med at familien legger ut på tur i morgen formiddag.

Nedbemanning i Vadsø

Foran Fossen skole

Snart er huset klappet og klart til å ta i mot førpåskegjestene fra Bergen. Det gjenstår bare å reie på sengene, men det er fort gjort å få det utført når ho mor og pensjonisten setter i gang. Sjøl om fryseboksen er full av mat, har ho mor planer om å bake ferske rundstykker som skal være varme og serveringsklare når flyet lander i Vadsø i halvtolv-tiden i morgen formiddag. Vi gleder oss masse til gjestene kommer, og vi håper at de får ei trivelig uke sammen med oss her i Vadsø. Med hensyn til kost og losji, er alle nødvendige forberedelser gjort. Når det gjelder været derimot, kan jeg ikke kaverer for at det blir bra. Jeg har ikke de rette forbindelsene til værgudene, så jeg kan ikke påvirke deres værvalg. Han Ståle bruker å si at han Steinar har «gullhår» en viss plass når det gjelder å være heldig med godvær når han er hjemme hos oss. Det er bare håpe at hårene står han bi også i år.

Ellers så går det mot usikre tider her i fylkeshovedstaden. Dersom tvangssammenslåinga av Finnmark fylke og Troms fylke blir en realitet, er det fare for at Vadsø mister en del arbeidsplasser. Det er og slik at byen har satset stort på å ta i mot flyktninger. Så stor har denne satsningen vært at man kan anse den for å ha vært en næringsvei for Vadsø. Nå ser det ut for at denne satsinga har spilt falitt. En såkalt streng og rettferdig flyktningpolitikk har gjort at flyktningestrømmen til Norge har avtatt kraftig. Dette har fått store konsekvenser for Vadsø. Det første som ble vedtatt fra han «stat» var at asylmottaket skulle legges ned. Dette førte til at folketallet i byen gikk ned med den konsekvens at de statlige overføringene ble redusert. I tillegg mistet byen mange arbeidsplasser på grunn av nedleggingen. Dette er kompetansearbeidsplasser som det er vanskelig å erstatte.

I dag ble det kjent at Vadsø kommune skal nedbemanne innen første august i år. Kommunen har tidligere vedtatt at det skal bosettes 70 flyktninger årlig her i

byen. På grunn av den store reduksjonen i antall flyktninger som kommer til Norge, får ikke Vadsø mer enn 30 flyktninger dette året. Kommunen har hittil hatt gode inntekter ved å ta imot så mange flyktninger, da hver flyktning utløser en god slump penger. Bosettingen av flyktninger har gitt kommunen et visst økonomisk handlingsrom. Nå er situasjonen radikalt forandret. Tapte inntekter fra staten tvinger fram drastiske tiltak for å få budsjettet i balanse. På bakgrunn av dette har kommunestyre vedtatt å redusere bemanningen som er tilknyttet flykninger, til litt over 23 årsverk.

De som rammes er ansatte i Kvalifiseringsenheten (KVE), hvor det skal kuttes 16,3 årsverk. I tillegg kuttes fem årsverk i barneskolen og to i ungdomsskolen. De som blir sterkest berørt er ansatte i KVE som har flyktninger som sitt hovedarbeidsområde. Det gjelder lærere, veiledere og miljøarbeidere i enheten. På lærersida skal det reduseres med sju stillinger og kompetanse og tjenestetid i kommunen legges til grunn for de seks lærerstillingene som skal opprettholdes fra høsten av. Pensjonisten vet ikke om ho mor får beholde sin stilling ved skolen, det er jo mange i kommunen som har jobbet lengere enn ho her i kommunen. Dersom det vektlegges hvor lenge man har undervist flyktninger og innvandrere, vil ho nok få beholde jobben.

I grunnskolen opprettes det såkalte innskolingsgrupper der de fremmedspråklige elevene får intensivopplæring i norsk, for så å integreres i aldersadekvate klasser. For å få dette til, har skolen ansatt flere lærere enn elevantallet tilsier. Disse utgiftene har vært finansiert av staten ut fra antallet fremmedspråklige elever. Når antallet fremmedspråklige reduseres kraftig, må kommunen gå til det skrittet å redusere lærerantallet også i grunnskolen.

Rådmann Jens Betsi fremhever at målet fra kommunens side er å inntektssikre alle som blir berørt, og tilby dem andre stillinger som de er kvalifiserte for. Mange kommunale stillinger er holdt vakant, og de som rammes av nedskjæringen har etter avtaleverket fortrinnsrett til disse stillingene. Han sier også at det er for tidlig å si om konsekvensen av kommunestyrevedtaket blir at noen blir uten arbeid. Det poengteres allikevel at kommunen håper å kunne tilby de rammede annet passende arbeid.

Heldigvis så er ho mor organisert i utdanningsforbundet. Dersom ho skulle bli satt i en mindre gasjert stilling, skal ho beholde den lønna ho har opparbeidet seg.

Dette gjelder inntil den lavere gasjerte jobblønna eventuelt når opp til hennes lønn i dag. Ho går spennende tider i møte og det er ikke sagt hva som kommer til å skje. Vi håper at ho kan fortsette på KVE til ho går av med pensjon, men ingen vet pr. i dag om det er mulig.

Et fesk, et fesk så holder du deg fresk....

Fersk torsk fra Varangerfjorden

I går gjorde pensjonisten noe han aldri har gjort før. Selv om det har vært nære på, har jeg aldri bikket over kanten, men i går gjorde jeg altså det. Jeg har sjelden vært så rå i matfatet som jeg var i går. Ikke det, ho mor var nesten like glupsk som «gamlingen». Da vi var full-etten av fisk, lever og rogn og skulle rydde opp etter torskemølja, syntes ho mor at det var for galt å hive all den gode levra i søpla, noe jeg var enig med henne i. Det var ho som begynte å spise lever og drikke tran, men sjøl om vomma var fylt og det ikke var plass til mer, lot jeg meg rive med og heiv innpå av godsakene uten å tenke på konsekvensene. Da vi var ferdig med ryddinga og kjøkkenet var sjainet og oppvaskmaskinen i gang, gikk jeg ned i kjelleren for å blogge. Som jeg skrev i går, begynte magen og murre mens jeg satt der i dype tanker og prøvde å ordlegge meg på en forståelig måte. Trodde jo at de sure oppstøtene skulle gi seg da jeg heiv innpå en syrenøytraliserende tablett av typen Lansoprazol, men den hjalp ikke stort. De sure leveroppstøtene tiltok i styrke og brystbrenninga ble etter hvert så intens at det var vanskelig å puste. Til og med ho mor som er mer garvet enn pensjonisten, og så å si aldri har problemer med magen, følte seg oppblåst, kvalm og var plaget med sure oppstøt. Jeg prøvde å ta meg sammen, og begge to fant ut at det kanskje var lurt å drikke ett glass Pepsi Max for å døyve oppstøtene. Jeg tror at ho mor ble litt bedre av den kullsyreholdige drikken, men sjøl merket jeg at magen slo kollbøtte og brystbrenninga avtok ikke, den økte heller i intensitet.

På et vis greide jeg «å stå han av» til han Steffen kom hjem fra jobboppdrag i Austertana. Da var klokka litt over halv ti på kvelden. Jeg fant ut at det var best og si god natt og hive meg i loppekassen i håp om at magen ville roe seg når jeg la meg i horisontal stilling. Jeg gikk på badet og idet jeg tok etter tannbørsten, kjente jeg at kvalmen overmannet meg. Jeg nådde akkurat å hive meg over do-

skåla før jeg kasta opp med flerfoldige brekninger, til den halvfordøyde maten hadde forlatt mitt legeme. Kvalmen var enda intens, men jeg klarte med nød å neppe å pusse tennene og kreke meg til sengs. Sjøl om mine mageplager langt fra var leget, greide jeg omsider å falle i søvn. Var som vanlig oppe for å gjøre nødvendige ærender, som følger med oss menn når vi er i pensjonistalderen, men greide å stagge trangen til mer oppkast.

Da ho mor, sprek som en fole, sto opp i halv sekstida, måtte jeg bare kapitulere og holde senga inntil videre. Jeg følte meg maroder og skjønnte fort at en tilværelse i oppstående tilstand ville føre til ytterligere tømming av mageinnhold, så jeg gjorde ikke forsøk på å stå opp. Klokka ti på formiddagen følte jeg meg såpass bra at jeg stavret meg ut av senga og tok en dusj før jeg spiste litt frokost. Jeg hadde jo bange anelser om at frokosten kanskje ville komme opp igjen, men det viste seg heldigvis at maten denne gang hadde legende virkning på pensjonisten. Jeg rekonvaleserte raskt og allerede i tolvtiden følte jeg meg ganske bra igjen. Da heiv jeg innpå litt kornblanding og yoghurt før jeg kledde på meg, og gikk med ransel på ryggen til Rema for å handle. Turen ute i frisk luft gjorde meg godt, og nå sitter jeg her frisk som en fisk og deler mine kvaler med mine trofaste lesere.

Normalt skulle jeg ha vært i gang med å lage middag nå, men ho mor er livende redd for bakterier, så det er nok best å la det være. Ho har langdag i dag så det blir sen middagsservering. Det får nå stå sin prøve. Jeg får prøve å gjøre det godt igjen når ho erklærer meg frisk og smittefri. Moralen i min blogg i dag, må vel være: Spis deg gjerne god og mett på fisk, lever og rogn, men pass deg for å overspise – i hvert fall når det gjelder lever og tran, det kan få uønskede konsekvenser.

Vårjevndøgn og ferskfisk

Ekte nord norsk "ravnemåltid"

Fra og med i morgen har vi lengere dagslys enn søringen. Det er fordi det er vårjevndøgn i dag. Hvis man ser bort fra atmosfæriske variabler, er det slik at dagen i dag er nøyaktig 12 timer og det samme er natten. Det er også slik at det gjelder for alle steder på jorda, bortsett fra Nordpolen og Sørpolen. På Sørpolen starter mørketida, mens man på Nordpolen får den eneste soloppgangen i løpet av et halvt år. Når det blir høstjevndøgn, ca. 21 oktober, blir det motsatt. Hvis man skal tro på værtegn i forhold til vårjevndøgn, får vi et fantastisk vær framover. Det sies nemlig at slik været er i dag, skal det fortsette å være helt frem til Jonsok (sankthans – 24. juni). Like etter at pensjonisten sto opp, litt før klokka seks i morgen, begynte sola å skinne. Det har vært klarvær og så å si vindstille hele dagen, så vi finnmarkinger kan glede oss til mye godvær denne våren. Malurten i begeret er dog at det ene værtegn slår det andre i hjel, noe som nok betyr at vi må forberede oss på at det enda blir mye mannskitvær før sommeren melder sin ankomst. Med de snømengdene vi nå har, regner jeg med at vinteren vil bite kraftig fra seg, og holde stand til langt ut i juli måned. Egentlig burde pensjonisten inntatt horisontalen på sofaen. Ho mor og jeg har nettopp reist oss fra middagsbordet etter å ha fortært et kulinarisk måltid. Vi kan best sammenlignes med stormåsen der vi satt og gaflet i oss fersk torsk med lever og rogn. Det er vanskelig å ha magemål når man får servert slike delikatesser, og pensjonisten følte seg litt tung i sessen da han stavret seg opp fra middagsbordet. Det var på tide at vi fikk tak i ferskfisk, for jeg var blitt så fiskesvolten at det begynte å gå på helsa laus. Svart hav og mye uvær har forårsaket dårlige garnfangster på Varangeren. Har tidligere spurt onkel Oddvar i Vestre Jakobselv om det var mulig å få kjøpe fisk hos dem, men han beklaget situasjonen og sa at det ikke var fisk å få.

Pensjonisten gir seg ikke så lett, og vet fra gammelt av at fisket bruker å ta seg opp når det lir mot påske. Derfor ringte jeg på nytt til høvdingen i Jakobselv i går kveld. Da kunne han fortelle at han ikke lenger var aktiv fisker, men at han skulle ordne med guttene slik at de eventuelt kunne ta av fisk til meg hvis det ikke var «svart hav». Det var en glad mann som tok imot telefonen fra redningsmannen, litt før klokka ett i formiddag. Avtalen med guttene var i boks og fersk fisk, lever og rogn var leveringsklar i halv to tiden når de la til kai i Vestre Jakobselv. Vi fikk tak i såpass mye fisk at det blir rikelig til påskegjestene også. Den blodferske fisken er filetert og ligger til innfrysing i fryseboksen. Det er bare å begynne å glede seg til kortreist mat som er både god, nærende og meget sunn.

Tenk at ho Sylvi Listhaug tok til vettet og gikk av som justisminister.

Begrunnelsen var at ho ikke ville at landet skulle styres uten FRP i regjering. Ho skal bruke sine krefter på å drive FRP politikk i stortinget. Pensjonisten har sine bange anelser om hva det betyr. Ho er en god debattant og skråsikker i sine meninger, og kjent for å tale rett fra levra. Et mantra som går igjen er at ho er den eneste politiker som kaller en spade for en spade. Det er nærliggende å sammenligne med REMA 1000 sitt ordspråk: «Det enkleste er det beste».

For Fremskrittspartiet var nok beslutningen hennes gull verdt. Nå har jo tilhengerne hennes fått et «offerlam» og den rollen vet ho nok å utnytte til fulle.

Det er Jonas Skar Støre som på en sjofel måte har ofret Norges ærligste og beste politiker, og det skal han etter ytterliggående Facebookvenner av Listhaug, få svi for. En FRP politiker fra Alta, berømmet Sylvi Listhaug for hennes avgang fordi vi ellers hadde risikert å få ei regjering ledet av Hareide og Støre som var snøblinde, og hadde utøvd heksejakt på Frp's beste og redeligste politiker. Han var også sikker på at FRP kom til å få økt oppslutning både nasjonalt og lokalt på bekostning av venstresiden i norsk politikk. Det ser ut for at han får rett i sine antakelser. Meningsmålingene viser jo at FRP har hatt økende oppslutning mens saken har pågått. Det bekymrer pensjonisten at ekstreme synspunkter, blant annet i innvandringspolitikken, er med på å øke oppslutningen om partiet.

Pensjonisten kjenner at det har blitt litt for mye leverspising. Det murrer i magen og sure leveroppstøt brenner i spiserøret. Det er vel bare en bekreftelse på ordtaket: «Etter den søte kløe, kommer den sure svie». Må nok ta en syrenøytraliserende tablett for å døyve brystbrenninga, og kanskje en time på sofaen for å få fordøyd «ravnemåltidet».

Husrom og hjerterom

Har kan vi lage ei stor snøhule

Også i dag våknet vi opp til kraftige snøbyger og kuling fra nord-øst. Etter frokost var det ikke annet å gjøre enn å gå ut og måke. Da hadde klokka akkurat passert syv. Heldigvis hadde vinden en gunstig retning, så det var ikke de største snømengdene jeg har flyttet på, som møtte meg. Det tok bare en halv times tid å få oppkjørselen i presentabel stand. Da jeg fulgte ho mor til jobben, blåste og snødde det kraftig, men pensjonisten er standhaftig og forserte kuling, snø og snøfokk som traff midt i fleisen. Da jeg kom hjem igjen var jeg både sliten og oppgitt. Oppkjørselen var atter en gang fylt med snø. Det som ikke hadde kommet ned fra oven, var skuflet inn fra brøytebilen som hadde kjørt gjennom gata våres. Det ble en ny halvtime med snøskufla og spaden før jeg omsider kom meg inn i huset igjen.

Det blir mye å lese om snø i disse tider, men det har seg nå slik at det hvite pudderet som ramler ned fra himmelen, skaper mye bry og en del utfordringer for pensjonisten. Utfordringene ligger i hvor jeg skal plassere overskuddsmassene. Snøbergene blir ikke akkurat mindre når snø-elingene står i kø ute i Varangerfjorden. Heldigvis ser det ut for at været roer seg litt. Sola skinner atter over Varangerfjorden som herjes av brytende bølger mens kulingen uler rundt husnova. Det er godt å sitte inne i varmen mens elementene herjer med et vinterkledd landskap. De eneste som setter pris på dette været, må vel være dem som tjener penger på å flytte snøen. Pensjonisten har fått nok av mannskitværet nå, men kan ikke gjøre annet enn å godta sin skjebne og stille frisk og opplagt til ny snømåkedag, helt til «han» (altså været) har rast i fra seg.

Hørte nettopp på radioen at det var ti stengte veier og ti kolonnekjørte veier her i Finnmark. De fleste veiene var stengt på grunn av uvær og noen på grunn av at det hadde gått snøskred over veibanen. Her i Vadsøområdet trenger vi ikke å bekymre oss for snøskred og stengte veier, men situasjonen blir en annen når

man nærmer seg Vardø. Her skal det ikke så mye til for at veien over Domen stenges, noe som var tilfelle i morges.

Da var dagens værbeskrivelse historie. Pensjonisten håper at det snart blir triveligere temaer å skrive om, men vil forbeholde seg retten til å skildre det vi Finnmarkinger er aller mest opptatt av, nemlig været. Derfor ber jeg om at dokker må akseptere ei viss værmessig slagside når det gjelder meg og blogginga mi. Dersom slagsida blir så stor at det er fare for forlis, ber jeg om at jeg må varsles omgående slik at jeg kan få bloggen på rett kjøl igjen.

Vi ser fram til å få påskegjestene fra Bergen på besøk. Steffen har jo alt flyttegodset sitt lagret på diverse plasser i huset, og vi må nå rydde plass til Bergenserne. Heldigvis har vi «roterommet» i kjelleren som vi kan stue pargasen inn i. Vi har allerede fylt tilhengeren med møbler som han hadde med seg, så det er ikke lenger et alternativ å lagre noe mer i den. Vi er ganske sikre på å få ordnet med soveplass til alle, men skulle det være nødvendig så har nok ho mor og jeg plass til et barnebarn eller to i senga våres. Vi hadde adskillig mindre seng da vi bodde på Skjånes, og da hente det rett som det var at hele familien, seks stykker med stort og smått, lå i den hjemmesnekrede senga. Så vant var jeg med unger i senga, at jeg ikke fikk sove når jeg en sjelden gang fikk anledning til å ligge alene i ei bred og god seng. Det er en gåte hvordan vi fikk plass til alle, men det gikk bare bra. Ingen av oss har fått fysiske mén av litt dårlig plass i senga, men litt ryggplager i ny og ne ble det jo.

Heldigvis har vi et alternativ i tilfelle det skulle bli for trangt om plassen. En av de voksne gjestene fra Bergen har flere ganger gitt uttrykk for at han elsker mye snø. Nå har han alle muligheter til å skape sitt eget krypinn like ved siden av heimen. Det er bare å ta spaden fatt og uthule sin egen bolig utenfor kjøkkenvinduet. Her kan han ordne plass til både seng, stoler og bord, og kjøleskap trenger han ikke, for temperaturen i snøen er nok under frysepunktet. Pensjonisten kan heldigvis berolige påskegjestene med at alle skal få et behagelig opphold innomhus, for der det er hjerterom er det også husrom. Vi satser på at været roer seg og at de solhungrige bergenserne får oppleve en forventet drømmepåske, og at de blir påskebrune, slik at de kan reise tilbake til det regnfylte Vestlandet med oppladete batterier.

Norske verdenscup-vinnere

Slik ser det ut hver morgen

Pensjonisten lever et tilbaketrukket og rolig liv, så det er ikke så meget å berette. Jeg må grave dypere og dypere i harddisken for å finne på noe å skrive om. Det er de gode tilbakemeldingene fra dere leserne mine som får meg til å skrive, sjøl om det kan sitte langt inne å få det til. Det var enklere da ho Stine var på besøk. Da hadde jeg en gjesteblogger som steppet inn og skrev gode innlegg når pensjonisten ikke var i form til å skrive. Jeg har, bortsett fra gjestebloggerens bidrag, skrevet 75 blogginnlegg hittil. Jeg er litt stolt over det, men jeg vet jo at det kan bli vanskelig å skrive innlegg som er interessante og informative i fortsettelsen. Tror nok at jeg av og til enten må skrive kortere blogger eller ta pause i skrivinga av og til for å samle opp noe å skrive om.

Ho mor og jeg måtte stå tidlig opp i dag, slik at jeg skulle rekke å bli ferdig med snømåkinga før jeg hentet yngstesønnen på flyplassen. Som alltid var jeg tidlig ute og beregnet at jeg skulle ankomme lufthavna fem minutter før landingstid klokka elleve tjueto. For å spare parkeringsgebyr, ble prosedyren med å parkere på veiskuldra like øst for flyplassen fulgt. Utsikten var formidabel, både mot vest og nord, og det var ikke mulig å ikke få øye på flyet. Tida gikk, men ingen fly var å se. Jeg begynte å lure på om det var innstilt, men klokka ti over halv tolv fikk jeg se «den lille grønne» på vesthimmelen. Jeg ventet i det lengste før jeg kjørte opp til parkeringsplassen foran flyterminalen, og forventet at det skulle gå radig for seg å hente glunten. Det viste seg at han ikke hadde plassert lille-kofferten i hattehylla som handbagasje, så da ble det venting på bagasje. Dette medførte at oppholdet på flyplassen oversteg ti minutter og dermed ble det parkeringsgebyr. Han betalte sjøl avgifta via parkerings-appen på Internett da vi kom hjem, så da er den saken opp og avgjort.

Det har blitt mye sport i helga. Pensjonisten er kry som en hane over de fantastiske vinteridrettsutøverne vi har. I langrenn ble det storeslem med fire

verdenscupseiere av fire mulige. Johannes Høsflot Klæbo tok kula både i sprint og distanse, mens Maiken Caspersen Falla vant sprintcupen og Heidi Weng distansecupen i langrenn for damer. Skøytegutta var ikke noe dårligere. I worldcupavslutninga i Minsk vant Norge verdenscupen i lagtempo for menn, og Sverre Lunde Pedersen vant både 5000 - og 1500 meteren og ble dermed nummer to i begge cupene. Håvard Holmefjord Lorentsen ble historisk da han vant både verdenscupen på 500 meteren, samt den totale verdenscupen på skøyter. Det har ingen norske skøyteløpere gjort tidligere. I Holmenkollen ble det utklassingsseier i skiskytingsstafetten for menn, og i skiflygingsbakken i Vikersund tapetserte hopperne våre seierspallen ved å vinne tredobbelt. Skiflygingsrennet i Vikersundbakken var avslutningsrennet i verdens mest ekstreme og intense hoppturnering Raw Air. Turneringa ble vunnet av polakken Kamil Stoch, med nordmennene Robert Johansson og Andreas Stjernen på sølv og bronseplass. I tillegg ble Daniel Tande nummer fem og Johan Andre Forfang nummer seks, så den norske innsatsen var formidabel. Er det rart at pensjonisten er stolt over å være norsk?

Spenningen stiger i det politiske Norge. KRF er under press for å redde regjeringa. Hvis de stemmer for mistillit mot Sylvi Listhaug, er det stor fare for regjeringsskifte. Et slikt utfall vil ikke aksepteres av FRP, og statsminister Erna Solberg tvinges da til å stille kabinettsspørsmål. Hvordan den parlamentariske situasjonen blir da, er ikke godt å si, men det er vel nærliggende at AP må danne regjering med Jonas Gahr Støre som statsminister. Vi går spennende dager i møte, men pensjonisten tror at KRF atter en gang redder regjeringa Solberg, og at Sylvi får fornyet tillit som justisminister. Hennes lovnader om bot og bedring, tror jeg lite på, men i god kristen ånd skal man jo vende det andre kinnet til, og man skal tilgi ikke bare sju ganger, men sytti ganger sju ganger ifølge mesterens ord. KRF med Knut Arild Hareide er antakelig tro mot skriften, sjøl om fornyet tillit til Solberg-regjeringa skulle medføre at partiet forblir under sperregrensa.

Hjelp! Vi snør ned

Aksel og bestefar måker snøhule

Pensjonisten er støl og maroder i kroppen. Årsaken til dette er at kong vinter herjer med oss akkurat nå. I løpet av natta hadde værgudene sluppet minst 30 centimeter nysnø over Vadsøbyen. Det er vakkert og hvitt med rein snø som kommer fra nord-vest, men det er en stri jobb å få den bort fra oppkjørselen. Jag var ikke særlig lysten på å sette i gang med snømåkinga i morges, men eplekjekt sa jeg til ho mor før jeg gikk ut: «Jeg gleder meg til å gå ut i snøkaoset og bygge muskler». Tankene mine holdt jeg for meg sjøl. De sa at dette kommer til å bli en prøvelse, og at det ville ta sin tid å få snøen fjernet. Jeg grudde meg fælt, men i løpet at to timer uten pause var jobben gjort. Det er ikke fritt for at jeg føler meg litt stolt når jeg ser på de formidable snødungene jeg har laget på begge sidene av huset. Det er nesten som å bestige fjell når fulle snøskufler skal tømmes

utafor kanten av dem, så det er ikke til å undres over at det verker litt i «gammelskrotten».

Det var ikke fritt for at jeg måtte tenke tilbake til den tiden vi bodde på Skjånes mens jeg balet med de store snømengdene. Da hadde jeg heldigvis en god hjelper i han Ståle. Selv om han ikke var gamle karen da, gjorde han likevel en voksen manns jobb når han måket snø. Hvis han hadde vært her, tenkte jeg, så hadde jeg nok blitt avlastet, og kunnet sitte inne i sofakroken med en varm kopp kaffe og se sport på TV, mens han måket bort snøen. Jeg tenkte også på naustet han har tenkt å kjøpe ute på Rossnes, og at jeg heller skulle vært der og kjent lukta av fiskeredskaper og salt sjø, istedenfor å slite meg ut med spade og snøskoffel. Så kom jeg til meg selv igjen og tenkte at fattigmannstrøst ikke gagner noen, og med krum hals gikk jeg i gang med snødungene igjen.

Hvis det fortsetter å snø, kan småkarran til Anja og Steinar lage seg snøhuler som lett kan romme både seng og møbler, når de ankommer neste helg. Hvis frosten holder seg kan vi vanne snøen slik at vi får et lokalt ishotell i Kvartsveien. «Gamlingen» er ikke sikker på at han vil gå inn i anleggsbransjen og være med på å uthule snøbergene. Jeg har for lengst fått nok av snømåking, og jeg tror at det må kraftig lut til for å få meg å løfte spaden for å måke bort den hersens lagrede snøen.

Jeg har forstått at påskegjestene ser fram til å komme til en snørik by med supre muligheter for leik og moro, samt lange skiturer i nypreparerte skiløyper. Jeg håper virkelig at været slår til, og at vi får oppleve fine og solrike dager. Imidlertid er det ofte slik at mars kan være en skikkelig snømåned der østavindskulingene står i kø ute i Barentshavet. Hvis dette verste scenariet slår til, kan snødungene bli fine å ha. Da kan gjestene sysselsette seg sjøl med snøhulegraving.

Pensjonisten tar på seg å være rådgiver, for han innehar stor kompetanse når det gjelder å jobbe med snø. Kanskje jeg kan strekke meg så langt at jeg hjelper Ingrid å måke med den rosa spaden bestemor og bestefar har tenkt å kjøpe til henne. Ho må huske på å ta med de rosa selbuvottene bestemor strikka til henne, slik at ho ikke fryser på hendene. Onkel Oddvar i Jakobselv forteller stadig vekk om den tøffeste lillepia han vet om. «Tenk at ho gikk uten votta, og når ho fikk snø på fingran rista ho bare snøen av dem og var like blid», sier han med et anerkjennende smil om munnen. Ho klarer seg nok uten de rosa vottene, og hvis ho ikke har dem med, så har sikkert ho bestemor andre votter som ho eventuelt kan bruke.

De som har lest kommentarfeltet på bloggen, har sikkert fått med seg at han Steffen hadde «rævristing» på flyturen til Tromsø i går. I følge værprognosene skulle det blåse og snø mye i Ishavsbyen i helga. Ho mor har fått melding om at han og kompisen han bor hos skulle på shoppingtur til Jektasenteret i formiddag. Mer vet jeg ikke, for han har ikke latt høre mer fra seg siden denne bulletengen. Går ut fra at det blir fest og moro i kveld, men han skal reise tilbake til Vadsø litt over klokka ti i morgen formiddag så det ligger ikke an til de helt store utskeielsene.

Hurra for den som fyller sitt år

Du er så morsom, onkel Steffen

I dag er det 31 år siden jeg ble pappa til våres fjerde og yngste barn. Pensjonisten og ho mor vil gratulere yngstesønnen, han Steffen, hjerteligst med dagen. Allerede klokka fem over halv seks i morges sto ho mor opp for å forberede litt bursdagssnadder til gromgutten. Ho hadde bestemt seg for å steike omelett med diverse gode saker til frokost, med fromasj og kaffe til dessert. Klokka fem på seks kom ho for å vekke meg slik at vi sammen skulle gå og vekke gromgutten med unison gebursdagssang og morgenmat servert på senga. Jeg stavret meg opp og alt var tilberedt, bortsett fra omeletten som braste i steikepanna. Da omeletten omsider far ferdig og alt var dandert og klart til servering på serveringsbrettet, hørte vi at det tuslet i loftstrappa. Det var jubilanten som hadde stått opp. Han ble beordret i seng igjen av ho mor, men

han etterkom ikke ordren. Da var det ikke annet å gjøre enn å få han til å kle litt på seg og sette seg ned på sin vante plass ved kjøkkenbordet. Her sang ho mor og jeg gebursdagssang for han, før han forsynte seg av godsakene. Ho mor som er litt mer selskapelig anlagt satte seg ned og tok en kopp kaffe og et stykke fromasj sammen med jubilanten. Pensjonisten som er mer makelig av seg, valgte å gå tilbake til «sitt lune rede» og sove litt til siden det var fredag, og ikke behov for å følge ho mor til jobben.

Dagen skal ikke feires her i Vadsø. Allerede for lenge siden ble det bestemt at han skal reise bort for å feire dagen sammen med venner i Nordens Paris. Klokka ti over fem i ettermiddag tar han melkeruta til Tromsø, med Widerøe. Tror at han skal være fremme i Tromsø i halv ni tida i kveld, så det blir vel litt lite tid til feiring sammen med venner i kveld. Faderen regner med at kompisgjengen tar storfeiring i morgen ved å gå på byen. Det kan nok bli problematisk for karen å holde lavkarbodietten, men man fyller jo bare år en gang i året og da må det være lov å «repe» litt. Han skal bo hos en kompis som er fra Vadsø og jobber i Tromsø. Det har meldt dårlig vær med vestavind og stort snøfall for Troms og Vest-Finnmark i helga. Får bare håpe at det ikke legger noen demper på feiringa av dagen. På søndag formiddag er han tilbake hos ho mor og han far igjen, og da må vi vel servere en gourmetmiddag til glunten.

En liten dose med synsing om politikk kan vel ikke skade. Derfor vil pensjonisten også i dag kommentere støtte til justisministeren, og en del rikspolitiske vedtak som han frykter kan få negative konsekvenser. På Facebook kan man lese om folks uforbeholdne støtte til justisminister Sylvi Listhaug. Det ryster meg langt inn i sjelen at noen kan ha slike meninger. Mange av dem som støtter henne er avhengig av at samfunnet yter bistand til dem i form av diverse økonomiske stønader og uføretrygd. Noen av dem er heller ikke de største bidragsyterne til samfunnet, hverken som skattebetalere eller samfunnsbyggere, og på den bakgrunn skulle de hatt vett nok til å holde sine forskrudde meninger for seg sjøl. Hvordan slike folk kan gi FRP sympati og støtte, forstår jeg ikke. Det som sosialdemokratiet har bygd opp av velferd og sosial trygghet for befolkningen, og spesielt for dem som er hjelpetrengende, synes ikke å trenge inn hos mennesker som virkelig nyter goder av velferdssamfunnet. Tror nok at pipa hadde fått en annen lyd dersom FRP's skattelettepolitikk hadde blitt gjennomført. Da kunne de ikke regnet med å bli underholdt av storsamfunnet som sørger for velferd og trygghet, ved at arbeidsføre folk betaler sin skatt med glede. Tror nok at partiets populistiske lovnader om billigere tobakk og sprit er en vesentlig faktor for skribentenenes standpunkt i saken. I tillegg mener de at de «fæle» flyktningene kommer til Norge og tar jobbene i fra oss prektige nordmenn, og så er de jo i tillegg konkurrenter når det gjelder trygdeytelser. Vet at jeg er veldig krass i mine anklager, men slike mennesker gjør meg eitrende forbanna med sine Facebook stunts.

Atter en gang sitter partiet som ligger under sperregrensa, med nøkkelen i Sylvi Listhaugsaken. Hvis KRF stemmer mot mistillitsforslaget, får ho stortingets tillit til å fortsette som justisminister. I så fall tror jeg at partiet har sementert sin plass der de hører hjemme - under sperregrensa. Pensjonisten har en dårlig følelse når det gjelder partiet. De har hittil opptrådt som «rævdiltere» til regjeringa og sørget for flertall for det grøvste av regjeringas politikk. Spesielt beklagelig synes jeg at de sammen med H, FRP og V besluttet at Troms og Finnmark skulle tvangssammenslåes til et fylke. Denne beslutninga bekreftet de ved andre gangs votering i høst, selv om KRF offentlig har gitt uttrykk for at de er mot

tvangssammenslåing av kommuner og fylker. Knut Arild Hareide har også sagt at partiet står ved sitt vedtak om tvangssammenslåing, og at det ikke nytter for Finnmark å få saken prøvd flere ganger i Stortinget. På tross av vedtaket har fylkestinget i Finnmark vedtatt å si nei til Gardermoenavtalen, om sammenslåing av Troms og Finnmark til ett fylke. Det ble også vedtatt å holde folkeavstemning i Finnmark om sammenslåingsspørsmålet. Fylkestinget i Troms derimot, vedtok tvangssammenslåingsvedtaket med stor margin. Det er jo forståelig all den tid Tromsø etter avtalen, skal ha både administrativ og politisk ledelse i det nye storfylket. At sentralmakta i hovedstaten skal gjøre oss finnmarkinger til leilendinger i eget fylke, ser ikke ut for å påvirke vår Herres tjenere. Dersom KRF ved Hareide stemmer for å kaste justisministeren, håper pensjonisten at de også kan revurdere sitt standpunkt angående tvangsvedtaket. Det er aldri for sent å ta fornuften fatt og bifalle folkemeningen. NRK's opinionsundersøkelse viste nemlig at 86 prosent av Finnmarks befolkning var mot Gardermoenavtalen og over 70 prosent var i mot i Troms. Pensjonisten forventer et stort NEI flertall i folkeavstemningen. Da blir det vel ikke så enkelt å gå mot folkeviljen. Hvis så skjer, regner jeg med at H, FRP, V og KRF blir tapere i neste valg.

Populisme står for fall

Vi e Finmarkinga vi

I dag har pensjonisten det man populært kaller «skrivesperre», så dette innlegget blir antakelig bare nonsens. Selvfølgelig har det hendt ting på nasjonalt plan som det er verdt å gi en kommentar til. I går kveld beklaget statsministeren Sylvi Listhaugs overtramp på Facebook, etter å ha tenkt seg om i seks dager. Vet ikke om ho har vanskelig for det, men det tok ikke pensjonisten mer enn minutter å konkludere med at det var et kraftig overtramp fra justisministerens side. I dag ba synderen selv om tilgivelse for at ho hadde skrevet at AP løp terroristenes ærend, ved å ikke gå inn for regjeringas forslag om å ta passet fra norske IS-krigere - uten å koble domstolene inn. Det var et stort flertall i stortinget for at kun domstolene kunne fradømme norske borgere deres pass, men Listhaug anklaget kun AP for at de prioriterer terroristenes interesser foran Norges sikkerhet ved å stemme ned forslaget. I sin beklagelse sa justisministeren:

«Selvsagt mener jeg at alle i denne sal er opptatt av nasjonens sikkerhet. Jeg la aldri til grunn at dette innlegget skulle tolkes på noen slik måte. Så ser jeg i ettertid at det har blitt tolket slik. Det har jeg bedt om unnskyldning for». (Hentet fra Internett – abcnheter 15.03.2018)

Ho sa også at Erik Poppes film fra Utøya hadde vært en medvirkende årsak til at hennes utsagn ble knyttet opp mot massakren på øya, og at den var medvirkende årsak til at hennes Facebook-innlegg hadde blitt mistolket.

På bakgrunn av justisministerens mange kontroversielle utsagn på Facebook, og dette siste som fikk begeret til å flyte over, har Bjørnar Moksnes fra partiet Rødt stilt mistillitsforslag mot ministeren. Dette forslaget skal opp til votering 20. mars og det er stor sannsynlighet for at det blir vedtatt. Pensjonisten håper i alle fall at det blir utfallet. Det ville ha vært en kraftig lærepenge for Erna Solberg som har støttet henne, og tidligere karakterisert innlegget som et debattinnlegg mellom Sylvi Listhaug og AP. Det er på tide at «kjerringa» blir revet ned fra pidestallen og at ho mister sin støtte i folket. Vettuge mennesker må vel etter hvert se at ho er konfliktsky og feig, og at ho lar FRP utøve en politikk som ligger meget langt ute til Høyre.

Pensjonisten har fulgt denne saken på Internett og ser at Sylvi Listhaug har en del støtte i folket. De som støtter henne karakteriserer henne som en uredd

talsmann som står opp for sannheten, og de mener at ho aldeles ikke har noe å si unnskyld for. Spesielt i visse kristne miljøer er støtten massiv. Det ser for meg ut for at de kristne har glemt nestekjærlighetsbudet: «Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte, av hele ditt sinn og av all din hug. Dette er det største og første budet, men det er et annet som er likeså stort: Du skal elske din neste som deg selv» (Matteus evangelium, 22. kapittel vers 37 – 40). For dem gjelder dette budet for alle rett-troende nordmenn og jødene i Israel som er Guds utvalgte folk, men ikke muslimene som pr. definisjon er onde, dette til tross for at kristne, jøder og muslimer tror på den samme guden. Det er denne fremmedfrykten FRP med justisminister Sylvi Listhaug nærer under ved sine kommentarer om flyktninger på Internett. Ordet muslim blir av mange såkalte frelste synonymt med terrorist. Derfor må vi ikke slippe dem inn i landet vårt, men hegne om det norske og påse at våre barn får tilgang til den rette troen – kristendommen - gjennom sin skolegang. Et pluralistisk samfunn er en vederstyggelighet og et rikt mangfold kan til nød tolereres, men bare hvis flyktingene lar seg integrere og akseptere våre verdinormer.

Pensjonisten er klar over at han ikke er fordomsfri, men populistiske utsagn fra de som folket har valgt til å styre vårt land, får meg til å reagere. Spesielt når utsagnene ikke kan dokumenteres med fakta. Som justisminister har Sylvi Listhaug ansvar for rettsvesenet og lovverket. Det sier seg sjøl at landet ikke kan ha en justisminister som ved populistiske utsagn prøver å sverte politiske partier som ikke er enige med regjeringas politikk. Det er jo nettopp denne oppgaven som tillegges opinionen; de **skal** stille spørsmål ved forslag som reises i Stortinget, og de står fritt når det gjelder å stemme over dem. Hvis mistillitsforslaget mot justisminister Sylvi Listhaug blir stemt ned, håper jeg at indre stridigheter blant regjeringsskamaratene Høyre, Fremskrittspartiet og Venstre vil føre til regjeringsskifte, og at vi får en statsminister som ikke er konfliktsky og feig.

Kanskje ble dette oppgullet bare nonsens, men jeg får stå for mine meninger og jeg vet at jeg er subjektiv, og kanskje full av fordommer. Allikevel føler jeg at det er legitimt å blogge om ting som angår pensjonisten. Meningsbryting er sunt for et demokrati. Den som tier og samtykker, vil i det lange løp være med på å rive ned grunnlaget for et demokratisk samfunn. Derfor står jeg på min rett til å kritisere det bestående maktapparatet som ledes av ei mørkeblå regjering, sjøl om mine meninger kanskje heller ikke er helt «stuerene».

Pensjonisten depper litt

Klar for avreise

Det er stille i huset og pensjonisten er fylt med vemod. Atter en gang er jeg alene hjemme og tiden flyr ikke akkurat. Jeg skulle kanskje ha tatt meg en tur ut i godværet, men har nok anstrengt ond-foten i meste laget i det siste, så det er nok lurt å ta det litt med ro en stund framover. Det er ikke så lurt å ikke kunne gå på tur når påska nærmer seg. Da kommer Anja, Steinar og småkarran på besøk, og det vil bli trasig hvis han bestefar ikke kan gå på tur sammen med dem. Det er vel bare å deppe seg gjennom dagen til ho mor og han Steffen kommer hjem fra arbeid. Håper at dem kan gi inspirasjon og pågangsmot til pensjonisten. Et glass rødvin i kveld vil nok også være med på å få «gamlingen» i vater igjen.

Allerede klokka halv seks i morges var vi klare til dagens utfordringer. Det første jeg gjorde var å koble til motorvarmeren i bilen slik at den skulle være temperert til vi skulle kjøre ho Stine og lilletøtta til flyplassen. Ho mor som hadde stått opp enda tidligere, gjorde seg klar til å ta morgenstellet på ho Julie, mens jeg brettet småklærne til nurket. Etter å ha spist frokost tok ho Stine og ho Julie farvel med favoritttonkelen som gikk på jobb klokka sju. Så var det bare å pakke siste rest, og litt over klokka halv åtte kjørte ho mor og jeg dem til flyplassen. Det var trist å ta avskjed, men det er ei trøst å vite at de har en forventningsfull pappa som tar imot dem i Bergen.

Etter å ha sett dem vel av gårde, kjørte jeg ho mor på jobb før jeg tok meg en liten tur på Coopen for å handle inn til middagen. Da jeg kom hjem ryddet jeg litt før jeg la meg på sofaen og deppet litt. Etter hvert tikket det inn meldinger fra Stine. Først da de mellomlandet i Tromsø og så da de ankom Bergen. Reisa hadde gått problemfritt og lille Julie hadde vært en drøm å reise med. Heldigvis går det ikke så lang tid før de kommer tilbake igjen. Da har han bestefar som mål å lære lilletøtta å sitte, men det er kanskje i tidligste laget. Det er lenge siden vi

hadde med småbarn å gjøre, så pensjonisten husker ikke helt når sittekunsten kan forventes.

Som dokker har sett og lest, har jeg hatt en gjesteblogger i aksjon. Ho har skrevet flere fine innlegg og har således avlastet pensjonisten. Jeg setter meget stor pris på at ho har hjulpet meg med blogginga, for det er ikke alltid like enkelt å finne noe vettug å blogge om. Jeg regner med at det finnes mange skriveføre kandidater blant mine følgere. De fleste av dokker har langt bedre skolebakgrunn enn redaktøren, og høyt oppnådde akademiske titler kaverer vel for at eventuelle gjestebloggere vil være med på å heve standarden på ArvidO-bloggen. Så vil jeg takke for alle de fine tilbakemeldingene jeg har fått i det siste og jeg lover herved yngstesønnen at det ikke vil bli lagt ut Fitness-bilder av bloggeren, sjøl om kroppen holder ganske høy stand etter nærmere sytti års bruk.

I skrivende stund er middagen fortært, og når siste ord er skrevet, blir det helt sikkert en strekk på sofaen. Formiddagsstrekken hjalp ikke stort. Det var umulig å slappe av og slettes ikke mulig å få seg en høneblund. Heldigvis var det sport på TV-en så jeg fikk nå tida til å gå på et vis. Det ble en del syting i dag, men lover at det blir mer oppbyggelig stoff neste gang jeg blogger.

Koselige dager hos ho bestemor og han bestefar

En høneblund på bestefar sitt fang

Da blir det siste dag med gjesteblogging av meg, Stine, på en stund. Jeg og Julie har vår siste dag i Vadsø, noe som nok føles vemodig både for oss og for de som vi reiser fra her i nord. Jeg har allerede flere ganger skrytt av det fantastisk fine oppholdet vi har hatt her hos han far og ho mor, men jeg må bare nok en gang takke masse for all oppvarming, hjelp og hygge. Selv om det skal bli godt å komme hjem til Arild, kommer det til å bli veldig rart å være alene på formiddagene igjen. Her i Vadsø har jeg og pensjonisten kommet inn i en flott hverdagsrutine der den felles trilleturen er selve høydepunktet (i hvert fall etter at

pensjonisten la opp til et litt mer lystbetont tempo). Jeg og Arild får nok en tøff oppgave med å underholde Julie framover, for hun har blitt ordentlig «skjemt bort» med masse kos og oppmerksomhet her i Vadsø. Hun er uten tvil det klare midtpunktet (selv om onkel Steffen nok vil mene det er han....) og mammaen er så glad for at bestefaren, bestemoren og onkelen er så glad i henne.

I dag har pensjonisten kjørt seg litt ut. Etter først å ha måket snø i to og en halv time uten pause, slang han seg rundt og gikk trilletur på halvannen time med lilletøtta. Dessverre måtte han gå alene i dag, for jeg fikk storfint besøk av en venninne som kom kjørende helt fra Vardø, og måtte derfor være hjemme. Siden pensjonisten ikke ønsker å svikte ivrige blogglesere som sjekker bloggen for nyheter, spurte han pent om jeg ville gjesteblogge i dag. Det syntes jeg var det minste jeg kunne gjøre, etter at han har stått på slik for meg og Julie.

På programmet videre står mating, stelling og legging av lilletøtta (her blir jeg vel kun publikummer kan jeg tenke meg) og pakking av kofferten siden vi skal reise med flyet i morgen kl.08.30. Regner med det også må bli tid til at jeg og pensjonisten, og kanskje til og med ho mor, tar oss et glass vin som avslutning på kjempefine dager sammen. Steffen, som er i gang med lavkarbo-kosthold igjen, skeier kanskje ut med en pepsi max for å holde oss med selskap. Steffen er som alltid når han bestemmer seg for noe, veldig standhaftig og følger kostholdsreglene strengt, i tillegg til at han trimmer masse. Hver kveld er han enten ute og går en lang tur eller går i raskt tempo på tredemølla nede i kjelleren. Innsatsen har gitt resultater og han ser ordentlig flott og sprek ut!

For å utnytte tiden jeg har igjen her i Vadsø best mulig, holder jeg innlegget kort i dag. Igjen, tusen, tusen takk for fantastiske dager her i nord sammen med dere.

Pensjonisten hater snø

Gelenderet var snøfritt i går kveld

Hvis det er noen som er redd for at det ikke blir snø nok til påske, kan de bare ta det helt med ro. Det blåser østavind fra Barentshavet og snøen daler ned over Varangerfjorden. Den kommer ikke i elinger, men drysser kontinuerlig ned fra en jerngrå himmel. Pensjonisten har allerede måket oppkjørselen to ganger, en i morges og en nå i formiddag. Den siste økta blir nok på kveldingen, og jeg ser ikke akkurat fram til denne økta. Får bare håpe at det slutter å snø i løpet av dagen, men meteorologen har dessverre spådd mer snø i de nærmeste dagene, så det ser ut for at pensjonisten får nok trim i dagene framover.

Jeg vet jo at jeg har godt av litt trim, men av og til kan det bli i meste laget. Stine og jeg har akkurat kommet hjem etter trilletur med Julie. Heldigvis var gangstiene høvelig godt brøytet slik at det gikk greit å trille vogna. Mens Julie sov ute i vogna så jeg meg et snitt til å måke snø for andre gang i dag. Kjenner at bicepsene har fått kjørt seg. Det er ikke fritt for at de er litt ømme etter mange snøskuffel-lass med våt vårsnø. Hittil i år har det nesten ikke vært snømåking, så «gamlingen» er ute av trening. Hvis lavtrykkene ute i Barentshavet blir langvarige, blir vel de støle musklene mine herdet slik at de forhåpentligvis kan stå for en støyt. Men pensjonisten er makelig anlagt, og håper at det klarer opp og at sola etter hvert vil jage snøbygene vekk. Da skal jeg nyte dagene i avslappar-stilling ute på verandaen, og la solstrålene brune mitt vinterbleke ansikt.

Istedenfor å sitte her å skrive, skulle jeg kanskje bevilget meg en strekk på sofaen, men bloggen har høyere prioritet enn sofaen, så den får vente på meg. Vi har nettopp spist middag og magen er som vanlig stappet, så pensjonisten føler sterk trang til å flate ut. Når bloggen er ferdig, må jeg nok ta meg en times tid i horisontalen for å samle krefter til ei ny økt ute i snøkaoset. Akkurat nå byr det meg i mot å tenke på å måke snø, men det er ingen pardong, det må gjøres. Jeg spekulerer på hvordan jeg skal få latskapen ut av kroppen og således gå til

verket med liv og lyst. Kanskje det er lurt å tenke på det helsemessige aspektet og anse snømåkinga som god trim med muligheter for muskelbygging og slim kroppstype. Det er jo in for oss som er i bloggbransjen å satse på Fitness og velvære, så jeg bør vel la meg motivere til å spille på lag med naturen og se på store snøfall som en gave, og ikke som en plage.

En ting er sikkert. Jeg skal sørge for å få nok antioksidanter til mitt skrantende legeme. Etter kveldsøkta skal jeg belønne meg selv med et glass vin eller to. Det skal bli herlig å kjenne styrken vende tilbake til kroppen etter hver munnfull med den helbredende røde væsken. De siste kveldene har jeg hatt selskap av min datter angående vin-nippingen, men i kveld må jeg antakelig nippe i ensomhet for ho skal på besøk til ei venninne. Vi er litt spente på hvordan det går med ho Julie hvis mora blir lenge borte, men det ser ut for at ho bestemor takler lilletøtta på en god måte, så det går nok bra. Flere kvelder har ho lagt henne til å sove etter kveldspoppinga, og det har gått strålende. Ho mor er forståelig nok stolt som «en hane» for at ho er så kubelert med det lille nurket våres. Ho har dessuten overtatt alt stell som bading, bleieskift og mating. Om morgenen er ho parat til å ta morgenstell og å kose med Julie – før ho drar på jobb, slik at yndlingsdattera våres kan få strekke seg litt og samle krefter til ho skal reise hjem til Bergen igjen. Pensjonisten bistår så godt han kan, dog ikke med vask, bleieskift og mating.

Klokka åtte i kveld oppfordrer jeg mine trofaste lesere å se på Ramm og Tørnquist redder Norge på TV 2. Programmet er fra Lorden kro i Mehamn, og komikerne har som mål å få fiskere og fastboende til å samles til fest og moro på puben. Pensjonisten leste om Lorden i avisa Finmarken i dag. Folk hadde begynt å strømme til kroa etter programmet og omsetninga var skyhøy etter å ha ligget på et lavmål tidligere. Hvis endringene i oppmøte blir permanent, ligger det kanskje an til et Lorden-besøk i løpet av sommeren. Det hadde jo vært artig å få oppleve litt rå finnmarkshumor i et miljø bestående av fiskere og rappkjefta Mehamnværingar.

Fantastiske dager hos han far og ho mor.

Klar for tur

I dag er jeg, Stine, nok en gang tilbake som gjesteblogger. Pensjonisten synes, som han skrev i går, det er vanskelig å finne motivasjon til å blogge daglig når kommentarene uteblir. Siden bloggen bare er kjent blant nærmeste familie er det klart at det ikke finnes så veldig mange potensielle kommentatorer der ute. Desto viktigere er det at vi som leser pappa sin blogg gir hyppige tilbakemeldinger. Alle kan vel kjenne seg igjen i følelsen av å vente på tilbakemeldinger/bekreftelse etter å ha produsert og delt noe med andre. Selv om det ikke medfører riktighet, vil et innlegg uten kommentarer føles som et innlegg som ikke har falt i smak hos leserne. Personlig synes jeg ikke det skal så mye til. En rask og enkel kommentar som for eksempel «bra innlegg», kan holde mer enn nok til å holde oppe motivasjonen slik at pappa fortsetter med bloggen. Jeg synes i alle fall at pappa gjør en kjempeflott jobb med bloggen. Innleggene hans er både velskrevne, underholdende, opplysende og dagsaktuelle, og jeg håper virkelig han fortsetter med daglige innlegg videre. «Helgefri» må kanskje være lov, men på hverdagene håper jeg vi kan finne daglige nyheter på ArvidO-bloggen. Jeg er redd for at en overgang til ukentlige innlegg sakte men sikkert vil medføre at bloggen legges på is, og ønsker ikke å risikere det. Jeg setter stor pris på å lese pensjonistens hverdagsbetraktninger og håper på mange flere spennende innlegg i tiden framover.

Nå har jeg og Julie vært i Vadsø en uke. Vi har det kjempefint her, og vi er utrolig heldige som har både en bestefar, bestemor og en superonkel som stiller opp og bidrar til at vi begge har det kjempefint her. Bestemor og bestefar står tidlig opp, også i helga, for å kunne hente Julie når hun våkner og la meg få litt etterlenget søvn utover morgenen. Når jeg står opp venter en hyggelig fellesfrokost med nydelig mat og trivelig samtale. Bestemor og bestefar stiller opp langt mer enn det man kan forvente og vet ikke hva godt de kan gjøre for «lilletøtta», noe jeg

selvfølgelig setter utrolig stor pris på. Også onkel Steffen har fått en kjempegod kjemi med Julie og i går svingte han seg på gulvet og danset med henne, mens hun gapskrattet.

Med støtte at bestefar og bestemor har vi også arbeidet med å legge forholdene for soving best mulig til rette for Julie denne uken. Dette ser foreløpig ut til å gi resultater! Fra å stort sett sove lur på maks 30 minutter sover hun nå både 1 time og av og til halvannen. På kvelden og natta gjennom har hun som oftest våknet «jevnt og trutt» for matpåfyll (vel – det er kanskje ikke sulten som er årsak til dette, men heller kosen), men i går kveld sov hun utrolig nok fra kl.19 til nærmere midnatt! Vi var alle helt forbauset og måtte flere ganger se til at alt sto bra til med henne. Jeg håper virkelig dette er en trend hun tar med seg tilbake til Bergen, og at det ikke kun er Vadsø-lufta som er skyld i at hun sover bedre. Akkurat nå er bestemor og bestefar i gang med å lage lapskaus, min livrett. Det ligger dermed an til å bli en strålende søndag i det Olsenske hjem. Mitt og Julie sitt opphold i Vadsø begynner å nærme seg slutten, vi reiser hjem til Bergen førstkommande onsdag morgen. Det kommer til å bli trist å reise herfra, men heldigvis kommer vi tilbake allerede i starten av mai. Samtidig gleder vi oss begge selvfølgelig til å komme hjem til Arild, slik at vår lille familie blir komplett.

Daglig blogg - en utfordring

Det er herlig å være midtpunkt

Det er ikke lett å blogge når hodet er tømt for tanker og fantasien er på et lavmål. Hadde det ikke vært for Stine og Arild som er veldig flinke å gi tilbakemeldinger, vet jeg ikke om jeg hadde giddet å blogge. Det er vanskelig for meg å finne nye temaer å blogge om, og det er stor fare for at jeg etter hvert vil gjenta meg selv. Det jeg prøver å fortelle, er at jeg trenger og inspireres for å greie å heve meg over det platte og hverdagslige nivået. Har i det siste prøvd å ta opp temaer som fylkessammenslåing og likestilling, men det ser ut for at disse temaene ikke har fenget i større grad. Selvfølgelig har Stine gitt, etter pensjonistens mening, konstruktive tilbakemeldinger, men det hadde vært hyggelig om andre også kunne kommentere innleggene mine. Å beskrive daglige hendelser kan fort bli kjedelige greier, for det skjer ikke så veldig mye i pensjonistens monotone tilværelse. Det som skjer har en tendens til å gjenta seg, men når man ikke har annet å skrive om så får de som leser bloggen min tåle å lese om selvfølgeligheter.

I går fikk vi en faktura fra «Apcoa parking» på 634 kroner. Bilen våres med registreringsnummer ZP 45474 hadde parkert på Vadsø Lufthavn 06.02.2018 kl. 23.07 og stått parkert der til 13.02.2018 kl. 23.14, altså nøyaktig ei uke. Dette er underlig så lenge vi ikke har vært på flyplassen i februar. Gjennom avisa Finmarken har alle Vadsøs beboere blitt orientert om at det er installert automatisk nummerskiltgjenkjenning på flyplassen, og at parkering over 10 minutter blir avgiftsbelagt. Nå viser det seg altså at man må betale avgift for å stå parkert utenfor sin egen boligadresse, så den automatiske nummerskiltgjenkjenninga må ha lang rekkevidde. Vi er visst ikke de eneste som har mottatt faktura uten å ha besøkt Lufthavna, men det gjør jo ikke situasjonen bedre. Ho mor prøvde å ringe Apcoa om saken, men ho ble satt over til en automatisk telefonsvarer som opplyste om at eventuelle klager måtte framlegges

skriftlig. Hvordan det går med klagen vet jeg ikke, men jeg går ut fra at selskapet må framlegge bevis på at bilen vår har vært parkert på flyplassens parkeringsplass i ei uke. Dersom de fortsatt krever betaling for en tjeneste som ikke er benyttet, vil pensjonisten vurdere å la forbrukerrådet se på saken og kanskje koble inn media for å få belyst galskapen.

I dag har Julie fått hilse på to av tantene sine. I formiddag kom tante Kirsti på besøk og lilletøtta så ut for å kose seg på fanget hennes. Ho hadde vært og kjøpt gave til Julie, det var ei bukse og en jumper som var i største laget til henne. Det har seg slik at butikken som selger barneklær er under ombygging og en god del av varelageret er pakket ned. Derfor var det ikke passende størrelser i butikken, men både Stine og tante Kirsti mente at plaggene ble fine å ha til høsten.

Da ho Kirsti sa takk for seg, kledde ho bestemor på ho Julie og så la damene av gårde til ho tante Guri. Her ble det stor stas, spesielt da han Martin, Guris mann, fikk se ho Julie, som ble født på gebursdagen hans. Vet ikke helt hva som ellers skjedde, mens de var på besøk der, men etter vel en times tid fikk jeg telefonoppringning med beskjed fra ho Stine om at grauten måtte være ferdigkokt til de kom hjem.

Akkurat nå har vi fått besøk av ei av venninnene til Stine. Ho har sjøl tre gutter, så det ser ut for at det er ekstra stas for henne å få holde Julie på fanget. Jeg måtte selvfølgelig være litt sosial og har akkurat drukket kaffe sammen med de besøkende. Kanskje det ikke er riktig «etikette» å forlate det «gode selskap», men som ansvarlig redaktør må man ta hensyn til deadline for utgivelse av dagens bulleteng. Derfor må det strenge prioriteringer til, og inntil videre har bloggen ganske høy prioritet. Dog er den ikke høyere enn at redaktøren vurderer å gå over til ukentlige blogginnlegg i stedet for daglige. Da kan jeg kanskje makte å skrive om temaer som fanger mine følgere.

Regner med at det blir en trøartur til Rema for å kjøpe helgeutgaven av Dagbladet. Ho mor er blitt avhengig av denne utgaven og ho plundrer med å prøve å løyse kryssordet i magasinet. Ho sier sjøl at ho løser mesteparten av de kronglete og lange løsningsordene, men pensjonisten har enda ikke fått presentert et kryssord i løst tilstand.

Pensjonisten er likestilt

Her skal det bakes

Da kan vi begynne å råde grunnen igjen, vi mannfolkan. Det er deilig å ha 364 dager i året som vi kan kalle våre egne dager. Vi trenger ikke en spesifikk mannedag, selv om enkelte mener at likestillinga har gått for langt og at det er mannen som må stå med lua i handa i dag. Hvis man ser på kjønnsfordeling når det gjelder høyere utdanning ser det ut for å stemme. Derimot er det enda slik at menn utgjør majoriteten når det gjelder toppledere i samfunnet. Den dagen de velutdannede kvinnene gjør krav på topplederstillinger, får kanskje pipa en annen lyd. Det er ikke bra for et samfunn at den kjønnsmessige balansen i et samfunn forvitrer. Før var det kvinnekamp og krav om likestilling i hjem og arbeid som rådde grunnen. Enda er det slik at menn greier å konkurrere om jobber både i privat og offentlig sektor, men jeg lurer på om jeg får oppleve at menn kvoterer inn i yrker slik at den kjønnsmessige balansen opprettholdes. Kanskje vil de som lever lenger enn meg, få oppleve at mannen må stå på barrikadene og kjempe for likestilling i heim og samfunn, og at det opprettes en egen mannedag der menn får anledning til å kjempe for sine rettigheter.

Pensjonisten har levd ei stund nå, og han har vært gjennom den tida da kvinnfolkan hadde som mål å rive seg løs fra kjøkkenbenken. Mennene måtte da trø til, og innomhus var det likestilling for alle penga. Utomhus var alt ved det gamle. Gikk kloakken tett, var det ikke et kvinnfolk å se. Heller ikke når det lavet ned med snø på vinteren eller når dekkene skulle skiftes på bilen. Det var også helt vanlig og forventet at mannen skulle være med på barselkurs når hans bedre halvdel gikk gravid. Barnestell og nattevåking kom han seg heller ikke unna. Hadde han kunnet die barnet, så hadde likestillinga vært helt total, men det kunne han jo ikke og mens ungen diet så han seg sitt snitt til å gå ut for å ta seg en blås.

Husker også godt hvordan det var før likestilling ble allmenngyldig. Da var det vanlig at mannen gikk ut for å ta seg en fredagspils sammen med arbeidskameratene sine. Damene anså denne skikken for å være høyst kritikkverdig og det ble ikke sett på med blide øyne når mannen kom hjem «lett på en snurr». Dette var før det var vanlig at kvinnfolk hadde lønnet arbeid. De fleste mødre var hjemmeværende og syslet med barnestell og husarbeid. Det var vanlig at menn røykte på denne tiden, mens det kun var få av fruentimmerne som led av denne lasten. Sjøl om det var vanlig at menn røykte, var det allikevel kritikkverdig - for tobakken var dyr og røyklukta har vel aldri vært satt pris på av ikke-røykere.

Så kom 1970 årene med kvinnefrigjøring og «rødstrømpe-damer» som sto på barrierene og talte de undertrykte kvinnes sak. Menn er som oftest langmodige og snille og lot seg fort vippe ned av pidestallen og aksepterte likestillingen i heimen, om ikke annet enn for husfredens skyld. Det ble mer vanlig at kvinner ble utearbeidende og et nytt yrke oppstod. Det var bare de mest trengende som fikk barnehageplass på den tiden. Behovsprøving i forhold til sosiale kriterier, boforhold, etc, ble utslagsgivende for hvem som fikk barnehageplass. Behovet var stort, men det var få barnehageplasser som skulle fordeles, så løsningen ble for de fleste, der både mor og far var i jobb, å skaffe en dagmamma til barnet. Hvem som helst kunne være dagmamma og det var ingen som kunne stille krav til omsorg og pedagogisk riktig oppseding av barnet. I tillegg var det slik at jobben ble betalt kasj-kontant så det var ikke mulig å få fradrag på skatteseddelen for utgifter til barnepass.

Det har ofte slått meg at likestilling og kvinnefrigjøring har ført til at kvinner har adoptert de fleste av mannens laster. Skikken med fredagspils ble vanlig blant utearbeidende damer, det samme ble det å røyke. Vet ikke om pensjonisten er forutinntatt, men inntil nylig var det nok flere damer enn menn som røykte. Det er heller ikke særlig forskjell i drikkemønsteret kjønnene imellom. Før i tida var Madeira en foretrukken damedrink, mens nåtidens kvinner gjerne tar seg en øl eller flere ute på byen. Så når det gjelder laster, ser det ut for at damene har utlignet og at de har annektert mannens hang til å ruse seg og nyte livets goder.

8. mars - felles opprop mot tvang!

Administrasjonsbyen i Finnmark

Gratulerer med dagen til alle damer i familien. Pensjonisten er for likestilling mellom kjønnene og er solidarisk mot dem som kjemper for sine rettigheter både lokalt, nasjonalt og internasjonalt. En sak som både menn og kvinner i Finnmark synes å være enige om å kjempe for, er vårt kjære fylke som vi er så glad i. Norges mørkeblå regjering har som kjent, sammen med støttepartiene Venstre og Kristelig folkeparti, sørget for å få vedtatt tvangssammenslåing av Troms og Finnmark. Det er et vedtak som viser seg å møte stor motstand i Finnmarks befolkning, og her er det felles front uavhengig av kjønn.

Finnmarksrepresentantene fra de regjeringsvennlige partiene, H, FRP og V samt støttepartiet KRF går inn for vedtaket, men de er i kraftig mindretall, og røstene forstummes og blir knapt hørbare i forhold til et unisont NEI til Stortingets tvangsvedtak fra majoriteten av oss berørte.

Da det omdiskuterte vedtaket ble gjort, var Statsminister Erna Solberg raskt ute og meldte at staten skulle ivareta Vadsøs status som administrasjonsby.

Fylkesmannsembetet i det nye storfylket Troms og Finnmark skulle legges til Vadsø og dessuten skulle byen i hvert fall ikke få færre administrative stillinger enn i dag, men heller flere. Utsiktene for Finnmark så med andre ord lyse ut, og på tross av tvangssammenslåingsvedtaket var det optimisme å spore i fylket.

Det ble satt ned et forhandlingsutvalg som bestod av representanter fra fylkestingene i begge fylkene. Mandatet var å bli enige om hvordan det nye fylket Troms og Finnmark skulle organiseres. Det ble raskt brudd i forhandlingene, da det viste seg at forhandlerne fra Troms la befolkning som grunnlag for posisjoner. De krevde at både politisk og administrativ ledelse skulle legges til Tromsø og at fellesnemnda som skulle opprettes, skulle gjenspeile fylkenes folketall. Det vil si 11 Finnmarksrepresentanter og 19 representanter fra Troms. Mandatet til

fellesnemnda er fastsatt sentralt, og det er å stake ut fremtidige fylkeskommunale oppgaver, plassering av disse og bemanning.

Det viste seg raskt at det ikke var mulig for fylkene å enes om en samarbeidsavtale, og saken ble meldt til kommunalministeren, Monica Meland. Ho kalte inn til meklingsmøte på Gardermoen med den tidligere AP-toppen Knut Storberget som meklingsmann. Her meklet fylkene seg fram til en avtale som var som skreddersydd for Troms. Politisk- og administrativ ledelse skulle lokaliseres til Tromsø med støttefunksjoner i Vadsø. Det ble gitt fem-årig jobbgaranti for ansatte i Vadsø og fellesnemnda skulle bestå av 36 representanter, 19 fra Troms og 17 fra Finnmark. Dessuten skulle Vadsø få ansvar for miljø og nordområdepolitikk. Nordområdepolitikken serves i dag fra Kirkenes, gjennom Barents-sekretariatet. Det betyr at det må flyttes arbeidsplasser fra Kirkenes til Vadsø hvis intensjonen skal oppfylles. Det er en sjofel handling å stjele fra naboen, men regjeringa mener visstnok ikke det. Fylkesordfører Ragnhild Vassvik, som er Finnmarks leder i fellesnemnda, signerte avtalen sammen med leder fra Troms, Willy Ørnebakk, men det kreves et JA i fylkestingene før den blir rettskraftig. På årsmøtet i Finnmark AP, ble det et rungende NEI til avtalen. Møtet krevde lik representasjon i fellesnemnda og at administrativ ledelse skal legges til Vadsø. Det er også flertall i fylkestinget for å si NEI til avtalen da AP, SV og SP har flertall på tinget.

På kravet om folkeavstemming vedrørende tvangsvedtaket, har kommunalministeren svart at vedtaket er gjort på lovlig måte i Stortinget og at ei folkeavstemning ikke vil endre på noe. Ho har flere ganger gjentatt at dersom Finnmark, på frivillig basis, ikke vil samarbeide med Troms om posisjoner og lokalisering av ledelse i det tvangssammenslåtte stor-fylket «Troms og Finnmark», må ho som kommunalminister på vegne av regjeringa fatte sine beslutninger. Et av argumentene hennes er at fellesnemnda da i følge lov vil gjenspeile folketallet i fylkene, og da blir sammensetningen 11/19 til fordel for Troms. Med en slik sammensetning ser jeg for meg at vi som bor her lett blir leilendinger i eget fylke.

Pensjonisten lurar virkelig på om demokrati og tvang er begreper som går i hop. Det kan hende at makta i sør vet mye bedre enn oss simple finnmarkinger, hva som er det beste for oss. Et mantra fra regjeringa har vært at makt skal desentraliseres og nye oppgaver som skal skape vekst og velferd flyttes ut i regionene. Hvis regionene betyr de største byene i de sammenslåtte fylkene, er jeg redd for at distriktene blir sittende med «Svarteper». Jobbgarantien som er gitt til vår fylkeshovedstad er fem år. Hva som skjer etter det, kan man bare tenke seg. Personlig tror jeg at den nåværende regjeringa er kynisk og tenker på langsiktige rasjonaliseringsgevinster ved å slå sammen fylker. Det er jo billigere med én administrasjon enn flere. Så lenge det er kroner å spare rettfærdiggjør det vel tvangsmidler ovenfor oss fra «Gokk» som ikke vet vårt eget beste.

Andre boller for pensjonisten

Har pensjonisten barnevognsertifikat?

Da er jeg, Stine, tilbake som gjesteblogger. Som lovet kommer det nå en rapport etter at jeg gav pensjonisten en ny sjanse for en hyggelig tur i dag, etter gårsdagens misnøye. For å være sikker på at forholdene lå godt til rette for den «utslitte» moren som ikke får så mye søvn, lot pensjonisten meg sove helt til klokken 09.30 i dag, mens han tok seg av «lilletøtta». På morgenen hadde han god hjelp av bestemoren, men etter dagens første trilletur, der de «slapp av» bestemoren på skolen, hadde pensjonisten ansvaret for underholdning av lilletøtta. På morgenen i dag hadde det vært hele minus 17 grader og pensjonisten sørget for at Julie var varmt og forsvarlig innpakket, slik at hun ikke skulle merke noe til sprengkulda. De andre dagene har hun jo sovet utenfor huset, men det tok ikke pensjonisten sjansen på i dagens kulde, så han tok vogna opp trappen og inn i huset. Ikke overraskende våknet lilletøtta, men hun hadde allerede fått seg en god blund, så det var ikke noe problem.

Etter at jeg hadde stått opp og spist en god frokost var det klart for dagens andre trilletur for pensjonisten, og hans sjanse til å rette opp min misnøye fra i går. Allerede fra start gikk pensjonisten ut i et behagelig tempo, og lot meg gå et par skritt foran slik at det var opp til meg å sette tempo. Jeg må innrømme at jeg var spent på hvor lenge det skulle vare før han satte opp i «storsprint», men utrolig nok skjedde det ikke. Vi hadde en veldig hyggelig tur, der vi både kunne skravle og nyte det vakre solskinnet over Varanger. Det ble til og med tid til et stopp der vi kunne ta et bilde til dagens blogginnlegg. Gradestokken visste minus 14 grader da vi gikk hjemmefra, så det var en kald, men langt triveligere opplevelse for undertegnende enn gårsdagens sprint. Vi gikk omtrent like langt i dag som i går, men turen tok nok litt lengre tid nå som tempoet var redusert.

Dette beviser en gang for alle at også pensjonister kan ta til seg konstruktive tilbakemeldinger og vise stor endringsvilje for å tilpasse seg omgivelsene. Dette medfører nok at pensjonisten får selskap også på trilletter i dagene framover. MEN, å redusere tempoet skjedde ikke helt uten utfordringer for pensjonisten. Da jeg på slutten av turen spurte om det hadde vært en hyggelig tur måtte pensjonisten innrømme at det hadde vært kaldere enn han var vant til, når han ikke fikk sprinte av gårde. I tillegg har han fått noe mer smerter i «ondfoten» enn han har hatt den siste tiden. Gjestebloggeren tror dette kan komme av at han har brukt så mye kraft på å bremse stegene sine for å holde et tempo som kunne behage dattera. Ja, så mye tok den nye opplevelsen på pensjonisten at han måtte ta seg en strekk da vi kom hjem. Dette brukte han visst vanligvis ikke å gjøre, så det har nok «kostet» en hel del å etterkomme datteras ønske. Men dattera er svært fornøyd med pensjonistens innsats og kan nå gi han sin varmeste anbefaling som turpartner.

Vil du være med, så heng på

Den stolte mor og "Gull-høna"

Pensjonisten hadde sett fram til en solrik dag med litt frost og stille vær, for han tror jo på værmeldinga. På kveldsnytt meldte meteorologen om skyfri himmel og lett bris fra sørvest, men hva fikk jeg se da jeg gned søvnen ut av øynene i sekstiden i morges? Den forventede panoramautsikten over en solbadet Varangerfjord, var erstattet med frostrøyk og lave tåkeskyer som effektivt stengte ute solens livgivende stråler. Heldigvis lavet ikke snøen ned og det var jo ei trøst opp i all elendigheta. Værprognosene framover lover mer kulde og litt sol, og mot helga skal det bli enkelte snøbyger. Det er jo supre utsikter for dem som er så heldige at de kan gå på ski. For oss gatevandrerne er de heller dårlige. Det er bare å godta skjebnen og være glad på andres vegne, og se framover mot en påskeferie med supert skiføre og sol fra skyfri himmel.

Lille «Gull-høna» til ho bestemor og han bestefar er fem måneder i dag. Ho begynner å bli stor baby allerede og ho er veldig årvåken og vital i forhold til alderen. Smilet sitter løst og ho pludrer og gestikulerer når vi leker med henne. Vet ikke om det blir feiring, men det hadde vært godt med et kakestykke til ettermiddagskaffen. Pensjonisten er ikke lenger bange for at økt kaloriinntak skal føre til vektøkning, for mosjon blir det nok av, i hvert fall så lenge Stine og Julie er på besøk. Dog er det en viss fare i å venne seg til stort matinntak da magen fort venner seg til store kaloririke måltider. Dersom kaloriinntaket blir varig høyt og energiforbruket avtar, vil nok pensjonisten øke i volum. Det gjør kanskje ikke så mye, for vi menn er så heldige at en stor mage ansees for å gi mannen «pondus» og det forbindes jo med velvære og mandighet.

Hittil i dag har jeg vært trillegutt i to og en halv time. Først vel en time i morges da vi fulgte ho mor på jobb, og etterpå ca. en og en halv times vandring sammen med ynglingsdattera. Mens lilletøtta sov på sitt deilige leie i vogna, prøvde jeg så godt jeg kunne å konversere med min datter, men ho var litt tagal og skyldte på

at tempoet ikke innbød til konversasjon. Sjø l en porsjon folkeopplysning ble glatt neglisjert og jeg senset etter hvert at jeg nok hadde skrudd opp tempoet en smule, og at turkameraten min ville gjøre meg oppmerksom på det gjennom tydelig kroppsspråk.

Pensjonisten har ved gjentatte høve fått tilbakemeldinger om at han ikke er en optimal turkamerat. Både kona, yngstesønnen og nå ynglingsdattera har gitt klare meldinger om at tempoet er i høyeste laget. Sjø l ho mor som har vært turkamerat i snart 50 år, har en tendens til å hinte om at «gamlingen» må roe ned litt. Ho sammenligner seg ofte med han Jason, i barneboka, som henger i handa til mora, to skritt etter henne, når ho har det travelt. Det er vel på tide at tilbakemeldingene siger inn i skolten til pensjonisten og at han skjerper seg og tilpasser farta til det «svakeste» ledd, neste gang han har noen med seg på tur. Et knep som skal virke er å konversere og få tilbakemeldinger uten at turkameraten er så andpusten at det blir vanskelig å føre en samtale. Sjø l om jeg liker å vandre alene, er det hyggelig å ha turkamerat(er) noen ganger, og da er det jo ikke ønskelig at resultatet blir at de vegrer seg til neste heseblesende turopplevelse.

Ho Stine vil gjerne vise fram den flotte jenta si, og i dag skal ho besøke ei venninne som sjø l skal ha sitt første barn i april. Kan tenke meg at det blir mye barsel- og babyprat dem imellom. Hvis mannen i huset ser sitt snitt til å ha noe annet viktig å gjøre, forstår jeg han meget godt. For utenom venninner, er det jo en selvfølge å presentere nurket for tantene i Vestre Jakobselv og i Vadsø. Jeg går ut fra at ho mor vil bli med på disse presentasjonsrundene. Sjø l kan pensjonisten tenke seg å være hjemme, slik at han i ro og mak kan sjaine litt i huset mens han er alene hjemme.

Lur plassering av barnevogna

Ikke spesielt mye hår på noen av oss

Å blogge i dag, kan vel best beskrives som å hoppe etter Wirkola, men redaktøren er ikke skvetten av seg, så han forfatter sine skriblerier uten tanke på kritisk lesing. Dessuten vet jeg at damer har mye lettere for å uttrykke seg enn oss menn. Det gjelder i høyeste grad det muntlige språk, men de er dessverre også et hestehode foran når det gjelder å uttrykke seg skriftlig. Tanken om at gjesteskribenten kunne være fast spaltist mens ho er her har slått pensjonisten, men det ville kanskje ha vært en for lettvinnt løsning. Det medfører et visst ansvar å være blogger, selv om min blogg er kun til familiær forlystelse. Jeg har ingen ambisjoner om å være hverken vittig eller bedrevitende, men ærlig talt synes jeg det er givende å dele opplevelser, og de ikke helt dypsindige tankene mine, med dem som står meg nær. Ekstra hyggelig er det når jeg får oppmuntrende tilbakemeldinger. Uten disse hadde det vært meningsløst å legge ut daglige nyheter.

Skribenten er akkurat komme hjem igjen etter den andre trilleturen i dag. Den første fant sted klokka halv åtte i morges. Da fulgte ho Julie bestemor til jobben. Bestefar var ledsager til Fossen skole der han overtok ansvaret for vogna og la inn en ekstra runde før han vendte nesen hjemover. Vel hjemme gjorde jeg den generaltabben å manøvrere vogna opp trappetrinnene for at Julie skulle få sove videre på trappeverandaen. Ho må ha arvet bestefar sin lettsøvnhet, for med det samme ho var trygt prekavert på trammen, våknet ho. Litt byssanlull og vognvogging måtte til for å få ho til å slumre inn igjen, men denne søvnen måtte ha vært meget lett, for ho våknet igjen etter noen minutter. Da var det bare for mamma og forbarne seg over prinsessa og ta henne inn til kos og varme.

I halv tolv-tiden var det på tide å få luftet ho mor Stine. Litt småklynking var det å høre da han bestefar kledde vinterhabitten på «lilletøtta», men misbehagslydene forstummet idet ho ble lagt ned i vogna. Første del av turen hadde Rema som

mål. Her handlet vi inn ingredienser til middagen, som i dag består av fish and chips med noe godt attåt. Det er ho Stine som skal stå for kokkeleringa og i skrivende stund kan ikke pensjonisten gi terningkast til middagen, men både ho mor og jeg gleder oss storligen til å få testet ut menyen.

Etter handelsturen på Rema, gikk vi ikke rake vegen hjem igjen. Vi la inn en lang sløyfe slik at promenaden ble på en times tid medregnet stoppet på Rema.

Denne gangen, klok av dårlig erfaring tidligere på dagen, unngikk vi å dra vogna opp trappetrinnene. I håp om en lengere søvnsekvens i frisk og kald polarluft, lot vi «prinsessa» sove i vogna som vi plasserte ved husveggen i le for en lett bris fra sørvest. En babycall ble forskriftsmessig plassert i vogna mens den andre var innomhus og alt var såre vel. Vet ikke nøyaktig hvor lenge Julie vil sove i sitt varme og myke leie i saueskinnposen, men det ser ut for at stuntet med plassering av vogna var vellykket for ho har til nå sovet i over en time. Hittil har det sett ut for at ho har bestemt seg for ikke å sove bort tida her i Vadsø, men kanskje det er den friske polarlufta som virker søvndyssende på henne og at ho heretter vil velge helsebringende søvn framfor å kose med han bestefar.

Å være barnevognsjåfør er en til dels krevende jobb. De som tror at dagens trilleøker er over, må tro om igjen. Det gjenstår i hvert fall en tur til på programmet. Litt over klokka tre er det planlagt ny tur for å hente ho bestemor på jobben. Ho Stine som har kjøkkentjeneste må sørge for at middagen er klar til servering presis klokka kvart på fire. Det er derfor bestefars lodd i livet å være "trillegutt", også på tredje trilletur for dagen. Antar at det blir sjåførskifte når vi treffer ho bestemor på Fossen skole. Da må vel han bestefar igjen innta ledsagerjobben. Med tre daglige trilleturer ligger det an til klatring på Fitbitstigen. Regner med å puste lederen, han Steffen, i nakken ved ukeslutt, men å innta førsteplassen kan bli vanskelig. Får skylde på ond-skanken og si meg fornøyd med å kanskje bli en god nummer to på stigen.

Stine - gjesteblogger

Se hvor flink jeg er å trene

Da har jeg, Stine, fått gleden og æren av å gjesteblogge på Arvido-bloggen. For å sikre at jeg har tilstrekkelig med ro til å konsentrere meg om oppgaven, har bestemor og bestefar tatt med seg Julie på trilletur til skolen der bestemor har noen ærender før arbeidsuka starter i morgen. Dette er Julies tredje trilletur i dag. Hun er en aktiv og nysgjerrig jente som liker å være med på alt som skjer og liker ikke å gå glipp av noe. En konsekvens av dette er at hun ikke er spesielt interessert i å sove, så trilletur i vognen er det eneste som kan få henne til å ta seg en liten høneblund.

Trilletteurene skjer i en flott vogn som bestemor og bestefar har her i Vadsø. I tillegg har de satt fram en flott babygym som Julie trives svært godt under. Bestemoren, som er redd for at Julie skal ha for hardt og kaldt underlag, har ordnet med både gymmatte, lammeskinn og pledd, så Julie ligger i babygymmen som prinsessen på erten. I går, under badingen, konkluderte besteforeldrene med at badebaljen var for liten for henne og at en ny måtte anskaffes allerede på mandag, når butikkene åpner. Jeg derimot synes badebaljen fungerte mer enn bra nok. Min bekymring er jo at hun kanskje ikke lengre vil ta til takke med fasilitetene hjemme i Bergen, etter å ha fått alle forhold perfekt tilrettelagt her i besteforeldre-huset.

I går ble det diskett opp med både risengrynsgrøt med et lokk av rømmegrøt til tidlig middag og hjemmelaget pizza til kvelds. Begge deler blant mine livretter. I tillegg har jeg både stelle-, bysse-, kose- og lekehjelp for Julie. Til og med Onkel Steffen dro i gang med Manchester United supporter-sanger for å glede lilletøtta, noe hun så ut til å like. Da han derimot sang opera ble hun mindre fornøyd og ropte febrilsk etter hjelp for å slippe å høre på. Men både bestefar, bestemor og onkel Steffen er så flinke med Julie og hun ser ut til å trives svært godt sammen med dem.

Så som dere skjønner, koser jeg og Julie oss masse her. Jeg har likevel et par klager. Som redaktøren så vidt var inne på i går er jeg ikke vant med så sterkt sollys som det er her i Vadsø, og har flere ganger måtte klage på at jeg og Julie får sola rett i øynene. Ingen andre i huset klager over dette, de ser heller ut til å nyte det. Jeg vet ikke om det var klagingen som resulterte i at jeg fikk låne pappa sine flotte ray ban-solbriller da jeg, mamma, Steffen og Julie gikk tur i formiddag, men jeg var veldig glad for det da solen skinte som bare det på turen vår. Da jeg pakket til Vadsø-oppholdet falt det meg ikke inn å pakke med solbriller.

Klage nummer to er rett og slett at redaktøren er FOR glad i sport. Jeg burde jo egentlig vite dette, etter oppveksten og mange Vadsø-ferier, men jeg glemmer nok fra gang til gang hvor mye sport som faktisk vises på norsk fjernsyn. Her svitsjes det mellom kanaler for å følge med på de ulike sportssendingene, volumet er farlig nært maks og tv-en må selvfølgelig snus under måltidene så redaktøren ikke risikerer å gå glipp av noe. Forhåpentligvis er det ikke så mye sport på TV på hverdagene, nå som OL er over, så jeg håper på «bedring» allerede fra i morgen av.

Selv om vi har det fint i Vadsø synes både jeg og Julie det er rart å være borte fra pappaen som er igjen i Bergen. Aller helst skulle vi gjerne hatt han også sammen med oss her i Vadsø.

Med dette avslutter jeg dagens gjesteblogg-innlegg og håper kommentarene strømmer på! I motsetning til redaktøren ønsker jeg ikke konstruktive tilbakemeldinger, kun ros.

Det usynlige flyet

Med Dagbladet i handa og Julie i vogna

Bestemor og bestefar har akkurat kommet inn etter en trilletur med Julie. I elleve kuldegrader og vind med en solnedgang i vest-sørvest som farget himmelen i sjatteringer fra gult via rosa til dyp rød, gikk vi stolte og lett på fot til Rema for å kjøpe lørdags-Dagbladet. Det så ut for at Julie stortrivdes i «gammelskinnpopen» som har vært i bruk i over 40 år. Førstemann som tok den i bruk var Ståle, så har den gått i arv til resten av ungeflokken og flere av barnebarna, før den nå er blitt lille Julies varme og gode skinnpose. Den er enda i såpass god stand at pensjonisten ikke blir forfær om den også blir brukt av eventuelle oldebarn med tiden.

Formiddagen gikk stort sett med til å se sport på TV. Det begynte med storslalåm for herrer og akkurat nå er det lagkonkurranse i hopp for herrer. Det har blitt flust med andre plasser, bare to seiere, nemlig på 500 m skøyter ved Håvard Holmefjord Lorentsen og på damesprinten i fri teknikk ved Majken Kaspersen Falla.

Da skøyteløpet var ferdig, var det på tide å gjøre lørdagshandelen, før vi i god tid kjørte til flyplassen for å hente Julie og Stine. Vi var som alltid tidlig ute, og for å spare penger til parkeringsavgift, fant vi ut at vi skulle stille oss på en utkjørsel i nærheten av flyplassen, for å se når flyet kom. Ho mor sjekket på mobilen om når flyet gikk fra Tromsø og når det skulle lande i Vadsø. Forventet ankomsttid var klokka 14.01, så vi hadde god tid på oss for klokka var ikke mer enn ti over halv to da ho sjekket opp flyet. Det varte og rakk, men vi kunne ikke få øye på noe fly og ho mor som er den mest observante av oss, begynte å lure på om antatt landingstidspunkt var riktig og ho sjekka mobilen en gang til. Da fikk ho opp at flyet hadde landet klokka 13.56, altså fem minutter før forventet. Klokka var da to minutter på to, så det var ikke annet å gjøre enn å komme oss fortere enn svint til flyplassen. Skal ikke påstå at det ikke kunne blitt fartsbot ved en eventuell

fartskontroll, men det fikk stå sin prøve og det gikk heldigvis bra. Tror nok at Stine var redd for at vi hadde glemt dem, for da vi var kommet til svingen nedenfor flyplassen kimte det i mobilen hennes mor. Det var ho Stine som lurte på hvor vi blei av. Ho mor beroliget henne med at vi var framme om kun kort tid og at vi ikke hadde sett flyet komme.

Bestefar er helt sikker på at Julie kjente oss igjen. Ho pludret og smilte da ho fikk se oss, og bestemor var raskt frampå for å holde prinsessa, da ho var påkledd. På forhånd hadde bestefar vært på nettet og studert hvordan bilstolen skulle festes på forsvarlig måte, så det var ingen plundring og fintenking før stolen var perfekt sikret på forskriftsmessig måte. Bilturen hjem gikk fint, men Stine som ikke er vant med sol, klagde litt over det skarpe lyset.

Julie har akkurat spist sitt første grautmåltid her i Vadsø. Bestefar har overvåket seansen og synes at ho er flink å spise. Når det gjelder henne og matstell, overlater jeg det til damene. Jeg bistår gjerne når det gjelder å sysselsette ho i lek og liker å kose med henne, men tiss, bæsj og mating holder jeg meg klokkelig unna. Regner med at det blir promenering i byens gater i morgen. Hvem som får være barnevognsjåfør vet jeg ikke, men jeg antar at jeg får være trillegutt i motbakkene. Ho mor er jo plaget med litt dårlig balanse, så det er vel bare rett og rimelig at ho får trille henne på flatere underlag.

I kveld skal vi kose oss med hjemmelaget pizza à la Steffen. Pizzasausen blir nok ikke så kraftig marinert med alskens sterke dråper, noe som pensjonisten synes er bra. Det er ikke bare, bare å spise sterke saker når svetten renner fra panna og smaksløkene krever anselige mengder væske, gjerne i form av rødvin.

Kanskje jeg til og med kan greie meg med kun et par glass vin hvis pizzaen er mild i smaken, og ikke som vanlig drikke nesten hele flasken alene.

Finnmark i våre hjerter

Helgejobb

Fredag er starten på helga og mange som er yrkesaktive er kanskje i helgemodus i dag. Noen drar på hytta på fjellet, noen til hytta ved sjøen og noen velger å bli i hjemmets lune rede. Andre velger å reise bort for å besøke slekt og venner eller de tar seg en storbyferie. Felles for de fleste av oss, uansett hvor vi er, er kosen på fredagskvelden. Det er deilig å slappe av med god mat og noe godt i glasset. Det synes jeg vi kan unne oss etter ofte å ha lagt strevsomme ukedager bak oss.

Pensjonisten skiller knapt på hverdag og helg. Hoved-forskjellen er at i helga er det flere i huset på formiddagen og så kan man jo sove litt lenger om morgenen. Litt helgefølelse er det også på søndagene, for da er det som regel ho mor som står for middagen og pensjonisten og yngstemann kan da fråtse i deilige retter. Holdt på å glemme sporten – den er selvfølgelig også lagt til helga. Det blir derfor ekstra mye TV-titting på meg i helgene, sittende i hjørnet av sofaen med kaffekoppen i umiddelbar nærhet. Skulle ha brukt tida til andre ting, som å gå på tur, promenere i byen eller vært med på kulturelle aktiviteter. Det er dog behageligst å følge «minste motstands vei» og bare gjøre det som man er vant med og fortsette å pleie mine sportsinteresser, selv om det kanskje hverken er lurt eller sunt.

Helga som står for døra blir annerledes og spennende, for vi får storfint besøk i morgen. Hvis flyet er i rute, er vi på pletten for å hente Stine og Julie på Vadsø lufthavn ca. klokka halvtolv i morgen. Vi håper at reisa nordover går bra og at flyene er i rute. Det kan jo bli strevsomt å reise med en liten baby hvis det blir venting på flyplassene. Heldigvis er det samme flyselskap, Widerøe, som benyttes fra Bergen og helt hit til Vadsø, og normalt blir det bare en halv times ventetid i Tromsø hvis flyene er i rute. Vi kjenner ruta godt, for vi har reist med den flere ganger og flyene har alltid vært i skarp rute.

Her hjemme er alt gjort klart for å motta gjestene. Pensjonisten kan garantere at det ikke er et støvkorn på jenterommet til Stine og at den hygieniske standarden

er meget høy. Badebaljen er skrubbet og vasket og foruten medbrakt puppemelk er det kjøpt inn både babygraut, bleier, babyolje, diverse babyservietter og kopp til å drikke rent arktisk kildevann. Alle nødvendige forberedelser er gjort for at godjentene våre skal få det så godt som mulig mens de er hjemme hos pensjonisten og ho mor.

Stortingets vedtak om tvangssammenslåing av fylkene Troms og Finnmark har skapt stort engasjement i befolkningen. Den jevne finnmarking er i mot sammenslåing, og fylkestinget vil underkjenne samarbeidsavtalen som ble inngått på Gardermoen der Knut Storberget meklet mellom fylkesordførerne. Bakgrunnen for uenigheten er at Tromsø skal ha både politisk og administrativ ledelse. Samarbeidsavtalen fastslår at det skal nedsettes ei fellesnemd som skal bestå av 36 medlemmer, 19 fra Troms og 17 fra Finnmark, og at leder skal velges fra Troms og nestleder fra Finnmark. Denne nemda skal bestemme hvordan det nye fylket Troms og Finnmark skal styres.

AP, SP og SV har flertall i fylkeskommunen og SP og SV er mot avtalen.

Majoriteten av representantene i AP går i mot samarbeidsavtalen på grunn av at de mener at Finnmark, hvis den framforhandlede avtalen blir gjeldende, vil miste både politisk og administrativ makt. Dessuten er de redd for at ei sammenslåing av fylkene vil resultere i mange tapte arbeidsplasser i administrasjonsbyen Vadsø.

Det finnes også andre aspekter i avtalen som er kontroversielle, men dem vil jeg la ligge. Pensjonisten mener bestemt at utgangspunktet for regionsreformen er helt håplaus. Før stortinget behandlet reformen var det en klar forståelse av at eventuelle sammenslåinger av fylker skulle være frivillig. Finnmark fylkesting behandlet sammenslåingsspørsmålet i god tid før vedtaket i stortinget og vedtok at Finnmark skulle bestå som eget fylke. De borgerlige partiene med V og KRF som medspillere vedtok tvangssammenslåing av fylkene på tross av fylkestingets vedtak. Etter valget prøvde AP ved Finnmarksrepresentanten Ingalill Olsen å få omgjort vedtaket om sammenslåing, men H, FRP, V og KRF stadfestet vedtaket og det er således rettskraftig.

Et annet ankepunkt mot reformen er at regjeringa enda ikke har bekjentgjort hvilke nye oppgaver som skal desentraliseres til de nye regionene. Det ser for meg ut for at reformen kun vil føre til sentralisering, der det legges opp til vekst i sentraene mens distriktene avfolkes. De såkalte nye oppgavene er meget diffuse og jeg frykter at resultatet av en tvangssammenslåing av Troms og Finnmark vil få fatale konsekvenser for administrasjonsbyen Vadsø.

Yngstesønnen er ikke like pessimistisk på Vadsøs vegne som opphavet. Han ser muligheter der jeg ser stagnasjon og tilbakegang. I dag har han støttet en optimistisk Vadsøordfører med et innlegg på Facebook. Selv om jeg ikke er enig i synspunktene hans, håper jeg at både ordførerens og yngstesønnens framtidsoptimisme for byen vår blir oppfylt. Det er kanskje på tide at Vadsø bestreber seg på å utvikle andre næringer enn flykninger og administrasjon. Håper at kompetente politikere og innovative ungdommer greier å skape en livskraftig by i Barentsregionen, og at tvangsvedtaket om sammenslåing av Troms og Finnmark oppheves slik at vi finnmarkinger fortsatt vil ha råderetten i vårt ressursrike fylke.

Vårmånedens mars

Gråværsdag i Vadsø

Mars er den tredje måneden i den gregorianske kalenderen og måneden har 31 dager, og regnes for å være den første vårmåned i Skandinavia. Både den røde planeten mars, som er den fjerde fra solen i vårt solsystem, og måneden mars er oppkalt etter den romerske krigsguden Mars. Han var sønn av Juno og Jupiter og han giftet seg med sin søster Bellona. Han var også elskeren til Venus som han fikk sønnen Eros med. De som vil vite mer om de romerske gudene, kan lett finne interessante artikler ved å klikke på lenken [romersk mytologi](#).

Mars er en spennende måned. I år kan vi feire påske i slutten av mars. Påska er som kjent tidfestet til første søndag etter første fullmåne etter vårjevndøgn, som er satt til 21. mars, og kan således tidligst begynne 22. mars. Årets vårjevndøgn er 20 mars. Det spesielle ved vårjevndøgnet er at sola skinner like lenge på hele jordkloden. Den står opp på østhimmelen klokka seks om morgenen og går ned, tolv timer senere på vesthimmelen klokka seks om ettermiddagen. Årsaken til dette er at sola står i senit over ekvator på denne dagen.

Mars er også den måneden som yngstesønnen våres har gebursdag og det er selvfølgelig også en begivenhet vi må ha fokus på. I tillegg får vi storfint besøk allerede den tredje dagen i måneden. Da kommer Julie på besøk til bestefar og bestemor for første gang. Vi gleder oss veldig til å få Stine og Julie hjem til Vadsø, og pensjonisten er i den heldige situasjonen at han kan være sammen med dem hele tiden mens de er her. De skal være her i ti dager, så bestefar får skikkelig god tid til å bli «bestevenn» med lille Julie. Vi håper at været blir godt mens de er her, slik at vi kan få nyte det forventede godværet og gå lange trilleturer i Vadsøgatene.

Redaktøren tror at det kan bli vanskelig å legge ut nyheter hver eneste dag i denne måneden. Det er ikke så veldig mye å skrive om når man lever et tilbaketrukket liv og stort sett nøyter seg med eget selskap. I tillegg er jeg også en

mann av få ord og det kan også være en hemske. Skal allikevel prøve så godt jeg kan å holde liv i bloggen, men leserne må være forberedt på at det kan bli bloggfridager. En måte å opprettholde daglige nyheter på, er å innby gjesteskribenter til å legge ut nyheter. Det kan enkelt gjøres ved at de som har lyst til å dele opplevelser etc. kan sende et vedlegg til e-postadressen min arvolse@live.no Redaktøren vil bli glad for alle bidrag og han vil sette stor pris på at det følger med illustrasjonsfoto til eventuelle innlegg. Skribenten skal kommentere eventuelle innlegg og han lover å være raus og gi mye ros til sine gjesteskribenter.

Kulda fortsetter i den sørlige landsdelen. I Bergen sliter folk med frosne vannrør og frosttapping må til for å holde vannrørene åpne. Folk på Vestlandet er ikke vant med temperaturer under 10 kuldegrader, så det byr nok på utfordringer for mange. På Geilo var det 25 kuldegrader i dag. Det utnyttet Steinar, Victor og Aksel til fryd for guttene. De tok varmt vann i en kopp og kastet vannet opp i lufta. Det dannet seg umiddelbart en sky av vanndamp som på grunn av det varme vannet steg til værs, og de frosne iskrystallene var lette og skyen holdt lenge stand. Etterpå trosset de kulda og tok skiheisen til toppen av alpinbakken i nydelig solskinn. Det ser ut for at de lever etter mottoet: «Det fins ikke dårlig vær, bare dårlige klær». De er noen tøffinger som trosser sprengkulda, mens vi bedagelige Finnmarkinger har en tendens til å holde oss inne i varmen når kulda kryper nedover på termometeret.

Det går stadig fremover med rekonvalesenten. Akkurat nå er hun på skolen for å gjøre forberedelser til neste uke. Ho vil ikke bruke tid i helga til skolearbeid, for da har Stine og Julie førsteprioritet. Før ho kjørte til skolen var ho hos FysioNord for å få forslag til øvelser for å trene opp balansen bedre.

Steffen er på Indigo for å spise middag sammen med jobben. Ho mor og jeg har nettopp spist restemat fra i går, deilig oppvarmet wok. Nå er begge gode og mette og pensjonisten føler at sofaen kaller.